

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja III. évf. X. szám 2015. október hónap

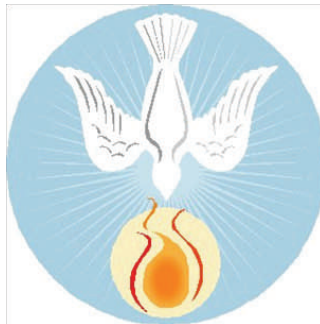
A bérmálásról...

„Vedd a Szentlélek ajándékának jelét”- ezeknek a szavaknak a kimondása közben keni meg krízmával a bérmálkozókat homlokukon a püspök. És csodálatos módon ebben a pillanatban leszáll a Szentlélek és megerősíti őket. Mélyen szép szertartás ez. Előtte egy hosszú könyörgéssel kéri a püspök, hogy töltsen el a bérmálkozókat a Szentlélek.

A bérmálkozókat, egy általuk kiválasztott személy kíséri a püspök elé. A bérmálandó lépdel elől, míg a keresztszülő jobb vállára téve a kezét, halad mögötte, kíséri. Ez a gesztus fejezi ki legjobban a bérmaszülő szerepét. Kísérni a bérmálkozót, a további életben. De mit is jelent ez pontosan? Nem azonos a vezetéssel! Hiszen hitünk tanítása szerint a megbérmált személy a keresztségben nagykorúvá válik. Megerősödik, beteljesedik benne a keresztség szentsége. Erőt kap a felnőtt, tanúságtevő életre. Egy nagykorú keresztényt nem lehet vezetni. Vezetni a kisgyermeket szokták! Őt egészen másvalakinek kell vezetnie. Ez a valaki Jézus. Őrá kell hagyatkozni. A bérmakeresztszülő csak kísérő lehet.

De miben áll ez a kísérés? Elsősorban azon lelki kötelék, mely az imában köti össze a lelki gyermeket a szülővel. Ez nem csak lehetőség, kötelessége a keresztszülőnek imában is támogatnia gyermekét. A bérmálással a nagykorúságba indul a gyermek. Ez a nagykorúság, sok veszéllyel, bajjal jár, de gyönyörű időszak egy ember életében. Ezen idő alatt, fontos segítőtárs a bérmakeresztszülő.

Számomra, friss bérmakeresztszülőnek ezek a legfontosabb gondolataim. A bérmálásnak kezdetnek kell lennie és nem valami végének. Azonban

nem tudhatjuk, hogy évek múlva mi is indul el a bérmálás kegyelmeiből. Bérmaszülőként tehát, a legfontosabbnak tartom a kísérést. A biztonságos „háttérben” – maradásként. A keresztszülők felé fordulva most azt kérem, gondolkodjunk el ezen. Legyünk kitartóak, leányaink és fiaink mellett. Segítsünk nekik, kísérjük őket, és irányítsuk lelki gyermekeink figyelmét Jézus Krisztusra, aki a legfőbb vezető!

Bérmakeresztszülő imája

(Párbeszéd Istennel c. imakönyvből)

Te hívtál meg, uram, amikor bérmagyermekem engem választott, hogy keresztény életének kibontakozásában segítségére legyek imámmal, példaadásommal, őszinte jóakaratommal. Te tudod, hogy méltatlan vagyok erre a tisztségre. Hűségem ingadozó, szeretetem és engedelmességem hiányos, sokszor csalódást okoztam Neked. Szítsd fel bennem Szentlelkedet, adj új pünkösödöt lelkemben. Adj világosságot, hogy világítani tudjak, erőt, hogy szolgáljak. Ebben a világban úgy kell tanúságot tenni rólad, hogy bérmagyermekemet hitemmel erősítsen, szeretetemmel tökéletesítsen. Kész vagyok arra, hogy vállalt feladatomat végrehajtsam, de csak a Te segítségeddel leszek erre képes. Hálával, kérelem fordulok Hozzád, ne vondd meg tőlem ajándékaidat Szentlélek Isten.

Amen.

Vida Zoltán
szeminarista
Esztergom

IRODALMI MELLÉKLET

Nábót szőlője

Jezábel nevetett. Akháb értetlen ingerültséggel figyelte asszonyát. Mi ebben a történetben olyan nevetséges...? Ő nem találja annak. Inkább féktelen haragot érez Nábót iránt, ami még az étvágyát is elvette. Ott van az étel érintetlenül az asztalon, csak a borból ivott néhány kortyot, hogy szájának szárazságát enyhítse.

Jezábel végre abbahagyta a nevetést, de zöld szemében még gúnyos fények villantak, amikor megszólalt.

- És hiába kérted, nem adta...

- Mondtam már - felelt kedvtelenül Akháb -, pedig másik szőlőt ígértem cserébe, vagy ha pénzt akar érte, úgy azt. De csak a fejét rázta a bolond.

- Miért ragaszkodik úgy hozzá?

- Jezábel! - Akháb dühösen fordult az asszony felé. - Neked öröme telik benne, hogy mindent megismételjek? Ezt is elmondtam már. Atyai öröksége, azért nem adja... Csökönös, mint az öszvér!

- Csökönös - bólintott Jezábel -, makacs, hajthatatlan. Ő, mily kár! És neked, király, meg kellene az a szőlő, igaz?

- Nagyon tetszik - mondta egy gyermek vágyakozásával Akháb. - Olyan szőlője senkinek sincs a városban, mint annak a Nábótnak. Ha látnád azokat a gyönyörű fürtöket! Ízéhez hasonlíthatót még nem kóstoltam. A méz keserűnek tűnik utána, mint az epe. És nincs messze, itt van a házam közelében. Ha megkívnám, csak odasétálnék és szednék belőle. De nem adja az átkozott Nábót, nem adja!

- Nem adja...? - Jezábel szeméből eltűntek a fények, a hangja élesen felpördült. - Úgy hát vedd el tőle, te szerencsétlen. Ha megkívnád, legyen a tiéd!

- Az enyém? Miképpen...?

- Miképpen? A király kérde ezt...? A hatalom...? Mit gondolsz, miért nevettelek ki az imént? Ezért és semmi másért. Mert nevetni kell az olyan királyon, aki egy nyavalyás szőlőt sem tud megszerezni. Hát ki ez a Nábót, és ki vagy te? Egy senkivel méred össze magad, egy elfújható porszemmel? Egy ilyen mondhatja neked, hogy nem adja?

- Engem is meglepett... - mondta Akháb.

- Meglepett? Csak ennyi? Még jó, hogy könyörögni nem kezdél utána, térdre esve Nábót elé!

- Ne gyötörj, Jezábel - mondta Akháb -, eléggé megcsúfoltattam így is...

- Megcsúfoltattál? Akkor bosszuld meg!

- Megbosszujam? Hogyan?

- Ne kérdezz, hanem cselekedj! Ma ez a Nábót csak a szőlőjét nem akarja eladni neked, holnap egy másik Nábót pedig az életedre tör... Ezt akarod?

- Nem... de hát a törvény... - kapaszkodott a szóba Akháb.

- A törvény? - Jezábel ismét felnevetett. - Egy csapat vén-

ember és két jó pénzen megvásárolt tanú. Ez Nábót törvénye!

- Várj - mondta Akháb -, megpróbálom újra... Hátha azóta meggondolta magát, és mégis eladja nekem a szőlőjét.

- Megalázkodnál? Alkudni akarsz, mint a piaci árusok? Ezt nem teheted!

- Mit tegyek hát...?

- Mit? Ha nem akarsz Nábót vesztét, akkor mondd le a szőlőjéről!

- Azt nem!

- Akkor engedd, és majd cselekszem én.

Akháb elfordult, hallgatott. Jezábel odament hozzá, átölelte. Kenőcsöktől illatos, fényes fekete haja a férfi vállára omlott, hangja halkán, dallamosan pendült, mintha valahol hárfa kísérné.

- Akháb, királyom. Nábót szőlője a tiéd lesz, meglásd.

Aztán kiment Jezábel. Hajának illata még sokáig ott feledkezett és finom páráként lengte körül Akhábót.

- Uzziásért! - parancsolta Jezábel az első útjába kerülő szolgának, majd bezárkózott a szobájába, és levelet írt a jezréelbeli vénnek tanácsának.

- Hívattál, Jezábel - érkezett Uzziás, a törvénykezők között legtekintélyesebb.

- Hívattalak - mondta Jezábel - mert tudomásomra jutott, de nem csupán nekem, hanem Akháb királynak is, hogy ez a jezréelbeli Nábót szidalmazza az Istent és a királyt.

- Nábót...? - Uzziás csodálkozott. - Lehetséges ez? Hiszen ő jámbor, istenfélő férfiú.

- Csak volt - mondta Jezábel - egészen eddig... Vagy talán kételkedsz a szavamban?

- Nem... dehogy... - mondta Uzziás.

- Akkor a többi már a ti dolgotok... Ültessétek a tanács elé, és ítélezzetek fölöttem! Itt van, leírtam mindezt a király pecsétgyűrűjével hitelesítve.

Uzziás átvette a tekercset, de még nem mozdult, hogy induljon.

- Mi az? Mire vársz még?

- Te is tudod, Jezábel... Az ítélezéshez legalább két tanú szükséges, akik Nábót ellen vallanak.

- Igaz - mondta Jezábel -, várj egy kicsit! Otthagytam Uzziást, majd kis idő múltán két zacskó aranytallérral tért vissza.

- Itt a két tanú, Uzziás... - dobta oda neki. - És legközelebb már csak a hírrel gyere, hogy Nábót halott.

Uzziás bólintott, elment. Másnap összeültek a törvénykezők, és maguk elé idézték a jezréelbeli Nábót.

- Szörnyű bűn terheli a lelked, jezréelbeli Nábót - mondta Uzziás - istenkáromlás, királygyalászás... Beismered-e?

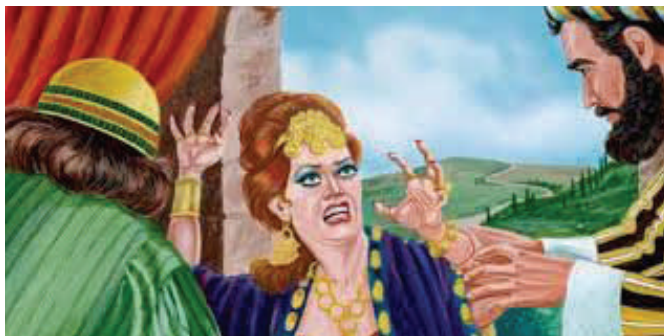
- Nem - kiáltott Nábót -, ilyet én sohasem tettem!

- Márpedig ez a két férfiú azt állítja - mutatott a tanúkra Uzziás. - Hallották becsutelt kijelentéseidet, és megbotránkozásukban elfedték arcukat, megszággatták a ruháikat. Így történt, barátaim?

- Így történt - mondta az egyik tanú. - Káromolta az Istent!

- Így történt - mondta a másik tanú. - Káromolta a királyt!

- Én ezt a két idegent sosem láttam - mutatott rájuk Nábót -, de jóformán emberekkel sem találkoztam. Naphosszat kint dolgozom a szőlőmben, készülök a szüretre. Munka közben pedig sokszor hálát adok Istennek, hogy olyan szép terméssel örvendeztetett meg.

- Félek, hogy abból már többet nem eszel - mondta Uzziás. - Bűnt bűnre halmozol, Nábót. Ahelyett, hogy beismeréd vétkeidet, még tagadod is!

- De hát még mit ismerjek be...?! - Nábót kétségbeesett tekintetét végigszalajtott a törvénykezők csoportján. - Jezréel vénei, higgyetek nekem! Soha káromló szó nem hagyta el a számat, tisztelem a királyt, tisztellek titeket... Mit akartok most tőlem? Miért hurcoltatok ide?

- Megátalkodottan tagadsz, Nábót - csóválta a fejét Uzziás -, holott ez a két becsületes ember mindent hallott.

- Istentelenek! - ordította Nábót. - Jó pénzért mindenre kaphatók!

Még rágalmozol is?!

- Ők rágalmoznak engem! A tekintetüket lefelé fordították, a hangjuk hamisan szólott...

- Elég! - mondta Uzziás. - Ezzel az oktalan tagadással, rágalmozással nem jutsz semmire! Csak a harag tüzét élesztet bennünk.

- Irgalmazzatok! - Nábót térden csúszva közeledett Uzziáshoz. - Az Úr ítélkezve felettem, ha nem igazat szoltam. Ne bántsatok! Hagyjatok élnem! Gyermekeim vannak!

Nábót sírt, könnyögött, jajveszékelt, és még akkor is ártatlanságát kiáltotta, amikor kivonszolták a városon kívülre és megkövezték. Szava csak akkor némult el örökre, amikor egy jól irányzott kő halántékán talála.

- Nábót halott - jelentette Uzziás Jezábelnek.

- Jól van - mondta Jezábel, és nagy zacskó aranytallért akart átadni Uzziásnak.

- Nem - mondta Uzziás. Meghajolt és elment. Jezábel csodálkozva nézett utána, majd vállat vont, és bement Akháb királyhoz.

- Nábót halott - mondta.

- Szegény - sóhajtott Akháb -, de maga akarta így... Miért ragaszkodott annyira a szőlőjéhez?

Egymásra néztek, és átölelték egymást. Jezábel hollószínű haja fekete sátrat vont köréjük.

- Megyek a szőlőmbe - mondta később Akháb. - A legszebb fürtöket neked vágom le, Jezábel.

Ezüsttálat vett magához, és elsétált Nábót szőlőjébe. Darazsak dongtak a nyugalmas csöndben, a nap mézfénye aláfolyt a hatalmas szőlőfürtökre és megcsillogtatta azokat. Akháb elégedetten nézett körül. „Milyen szép...” - gondolta, és lecsípett egy szőlőszemet. Élvezettel forgatta meg a szájában, izlelgette a nyálával keveredett édes nedvet.

Aztán előhúzta törét, levágott egy érett, nagy fürtöt, és beletette a tálba. Újabb fürtöt nyesett le ezután, majd ismét egy másikat. Pillantása körbejárt közben, a legszebbeket kereste. Levelektől takartan, kicsit távolabb gyönyörű szőlőfürt kínálta magát. Akháb odament, félrehajtotta a leveleket, majd döbbenet hátralépett. Egy ember állt ott, kezét mellén összefonva, mozdulatlanul, akár a szőlőtő. Tekintete tüzelt a király felé.

- Illés! - Akháb úgy ejtette ki ezt a nevet, mintha azt mondaná: ellenség. - Megint rám találtál?

- Rád találtam - mondta a próféta mert te mindenestől arra adtad magad, hogy gonoszságot cselekedj. Borítsd ki azt a tálát, Akháb, hiszen minden szőlőszem véres! Nábót véréből szennyezett valamennyi.

- Mi gondom Nábóttal? Egy halott-ra már nincs gondja az élőknek.

- Csak látszat, hogy élsz, király. Halott vagy, és halottabb leszel, mint a kő, amely az ártatlan Nábótra hullott. Mert ezt mondja az Úr: Veszedelem hozok rád, és elvesztem a te maradékaidat, amiért haragra ingereltem engem, és bűnbe ejtetted Izraelt!

- Hallgass! - kiáltott Akháb. - Ki kért arra, hogy szólj...?

- Az Úr, a te bosszúálló Istened, király. Aki előtt te is csak porszem vagy, ahogy előtted Nábót, akit meggyilkoltál néhány fürt szőlőért.

- Hallgass! Nábót nem én öletem meg!

- Hazudsz! A te kapzsiságod lendítette azt a követ, és Jezábel dobta tovább. Ne félj, rajta is beteljesedik majd az Úrnak haragja. Az ebek falják fel asszonyodat Jezréel kőfala előtt!

- Te átkozott! - Akháb töre megvilant Illés felé, de döfése csak a leveleket szakította szét, és a szőlőtőbe vágódott. A próféta már nem volt ott, hangja a távolból zengett, élesen, fenyegetően.

- Elvesztél, király! Elvesztél! Az Úr ítélkezik majd rajtad és maradékaidon!

Akháb összegörnyedve térdelt a porban. Körülötte a tálból kigurult, szétapósított szőlőszemek.

- Jezábel - suttogta -, Jezábel...

Aztán felugrott, kezét ökölbe rántotta, és úgy üvöltötte tehetetlenül, mint a legszörnyűbb átkot.

- Jezábel! Jezábel!

Kiáltása végighasította a csöndet, felsebezte a nyugalmat, és nyomában rémület szívárgott elő, mint a vér.

Tóth-Máté Miklós

SZOROZD MEG!

Megoldatlan feladatom felett virrasztok. Hiányzik a felelet.

„Jöjj, Mesterem! Nézd, nem bírok veled.

Csak könnyeimmel öntözöm tele.

Ha éhezők könyörgő szája kér, aszott kéz nyúl betevő falatér', s a lelke olyan kifosztott, szegény:

magam is éhes, hogy' segítsen én?

Elfogy a hit és elfogy az erő.

A kevesemmel hogy' álljak elő?

A keveset ezeknek osztani, hogy mindenkinek jusson valami, jusson valami és jusson elég, Mester, lehet?!" „Hát szorozd meg elébb!

A szorzó áldott két kezem legyen!

Emlékezzél csak! Azon a helyen...

az ezrek... az öt árpakenyér... s te búslakodnál a kevesedér'?

Szorozz! – Enyém az éhező sereg.

Szorozz! – Én mindig megsegítelek.

Szorozz! – Az én szolgám szegény legyen,

s ha adni kell, mindig tőlem vegyen!

Szorozz!"

Szorzok és hajnalfényben ég a diadalmas eredmény: Elég.

Túrmezei Erzsébet

Nyári emlék

Balaton-parti nyaralásaimhoz a kánikulai vasárnapok felszabadító, szabadságos megéléséhez egy kedves kis templom tartozik, ugyanúgy mint a nyírfák folyamatos susogása a fejem fölött a kertünkben. Szeretem ezt a kis templomot, közel is van, a mi településünkhöz tartozik - a templom kertjében nagy fenyőfák állnak. Tekintettel a nyaralók nagy létszámára padokat helyeznek ki a templomkertbe, némelyiknek támlája is van. A bejárat előtti kis fedett átriumban kétoldalt lépcsők. Az idei nyár különösen forró.

Nyitva van a sekrestye ajtaja, az oldalajtók, az orgonának helyet adó kis emeleti helyiség ablaka is. Minden szót hall mindenki, ami az említett helyiségekben elhangzik. Az Atya, aki itt teljesít szolgálatot, kedves, közvetlen, néha talán kicsit "laza" is, de tekintettel van a körülményekre. Külön felhívja a figyelmet a friss ivóvízre az oldalhajóban, figyelmeztet mindenkit nagy jószándékkal, hogy ha valaki rosszul érzi magát a hőségától, nyugodtan álljon fel a szertartás közben is, igyon vizet, esetleg menjen ki.

Nyáron a Balaton-parton a papok igénybevétele fokozott: szó szerint rohannak egyik miséről a másikra. Igyekszem kicsit korábban menni, hogy legyen ülőhelyem. Zsúfolásig tele a kicsi templom, az előtér, az összes pad. Szívet melengetően sok a kisgyerek, a piciket egyszerűen a fűre, takaróra helyezik a szülők, s maguk is melléjük telepszene, de ülnek, térdelnek, állnak a lépcsőkön is. Fialok is vannak szép számmal, valószínűleg egy általános iskola felső tagozatosai jöhettek el egy ifjúsági táborból, ugyanis feltűnően sok közöttük az egykorú gyerek. Az egyik pad szélén kérek ülőhelyet a gyerekektől, mondván, hogy húzódjának kissé össze. Ennek a padnak nincs ugyan támlája, de azért örülök, hogy le tudok ülni. Elöttem, támlás padon három fiatal férfi ül, az egyik inkább "srácnak" minősül kinézete alapján. Öltözékünk meglehetősen eklektikus: van itt nagyon rövid sort, nagyon rövid szoknya, szépen vasalt ünnepi blúz, gyűrött póló, strandpapucs és magas sarkú szandál is. Ilyen a nyár, és itt nem is ez a lényeg.

Már ülök egy ideje, nézelődöm is egy kicsit, sok az ismerős. A másik községből is járnak ide, mert ott a plébános csak hosszúnadrágban engedi be a templomba a 10 évnél idősebb férfiemberket. (Ezt ott mesélik azok a barátaim, akiket meglepődve üdvözlök, mivel tudom, hogy nekik is van templomuk). Ekképpen szemlélődve, örvendezve az ifjúság nagyszámú jelenlétén veszem észre, hogy egy nagyon öreg, nagyon hajlott hátú bácsi élre vasalt nadrágban, fehérgalléros ingben tipeg befelé, két padosorral előttem megáll - mi ülünk - és kéri a gyerekeket, hogy üljenek kissé szorosabban. Így aztán lesz helye, nehézkesen leül. Kicsit csitul a szégyenérzetem, amiért nem álltam fel, vártam másokra. Valószínűleg nem vagyok egyedül, mert a közvetlenül előttem ülő, a három fiatalember közül a legidősebb, feláll, odahajol a bácsihoz és átülteti a támlás padra. Megkönnyebbülök. Elintézte helyettem más.

Zajlik a szertartás, a másik padosorban két fiatal nő feláll és átadja a helyét egy idősebb hölgynek és egy édesanyának, aki kisgyermeket tart a kezében. Közben is érkeznek emberek, az egész egy kicsit piknikszerű is. Öröm tölt el. Az jut az eszembe: "Istennek hívó népe összegyűltünk...". A szentbeszéd nem túl mélyenszántó, Jézusnak az Evangélium szerinti tanításai közül "az égből alászállott szent kenyér".

A fiúk előttem cinkosan kacsintanak, kicsit grimaszolnak és mosolyognak, amikor a kritikusoknak erre lehetősége adódik. Kicsit zavar. Aztán arra gondolok, hogy ők legalább itt vannak, strandpapucsban, barnára sültve, kritikusan ugyan, de itt ülnek és az átváltoztatásnál gondolkodás nélkül térdepelnek a tülevelekkel teli fűre. Artikuláltan mondják az apostoli hitvallást és mindenki kezét fog az idős bácsival.

A szentmise leghosszabb része az áldoztatás: sokan vagyunk és akik itt vannak, azoknak valóban az égből szállt alá az a kis darab ostya, amelyben Jézus minden vasárnapon nekünk adja önmagát. Mindig mérhetetlen hálát érzek ezért. A fiúk is magukhoz veszik Krisztus Testét. Átvillannak rajtam a lesajnáló, lenéző vagy elnéző, értetlenkedő, rosszalló, kritizáló megjegyzések, amelyek érnek mindezért, pedig

az emberek többsége tulajdonképpen próbál velem "tapintatos" lenni. Volt olyan, aki azt mondta: "hát igen, van aki pszichológushoz jár, van aki pszichiáterhez, te meg a templomba". Egy másik vélemény, amikor siettem haza vasárnap esti szentmisére: "minek odamenned, Jézussal bárhol beszélgethetsz". Igen. Remélem hogy tudok Vele beszélgetni. Azt a darab ostyát azonban csak ott, a szentmisén kapom meg, ami nekem és minden ott lévőknek "égből szállott szent kenyér", Jézus Krisztus teste.

Eléggé szókimondó, néha hirtelen haragú, néha kicsit túl "őszinte" típusú ember vagyok, nem szoktam nagyon véka alá rejteni a véleményemet (imádkozom is, hogy a Jóisten egy kicsit még csiszolgasson rajtam...). Ezekre a megnyilvánulásokra valahogy mégsem tudok úgy reagálni, ahogyan kellene. Nem azért, mert nincs rá válaszom, hanem azért, mert ez a legbensőbb szobámban van, nem akarok ajtót nyitni olyanoknak, akik úgysem értenék meg soha.

Balás Béla megyés püspökkel a Kairosz Kiadó interjúkötetet készített. Ebből olvastam egy részletet, amit nem tudok pontosan idézni, de az a lényege, hogy amikor pappá szentelték, tudta, hogy nem csak a jó oldalon szolgál, hanem ő már tisztí rangban van a gonosszal szemben. Ez az ő felelőssége és ajándéka. Mi a templomkertben csak közkatonának vagyunk ma, de az semmi esetre sem kétséges, hogy a jó oldalon.

Dr. Hóman Márta

FILM-AJÁNLÓ : Gilbert Grape

Nem szeretem az amerikai drámákat, valahogy olyan kiszámítható a végük - a két főhős közül az egyik meghal, a másik összetörik, de aztán valahogy mégis csak túlteszi magát a dolgon és szép lesz az élet. A Gilbert Grape nem ilyen. Talán sejtessz valamit a végéből, talán be is jön majd a számításod, de attól nem kell félned, hogy valami közhelyes tanulsággal záruló filmet kapsz. Gilbert egy endorai élelmiszerboltban dolgozik eladóként, hogy fenn tartsa családját, miután apja öngyilkos lett. Azonban nem elég, hogy Gilbertnek a családfő szerepében dolgoznia kell, figyelnie kell édesanyjára, a mozgásképtelen, 270 kilós asszonyra és öccsére, az értelmi fogyatékos Arnie-ra.

A film szinte a semmi közepén játszódik. A nyitójelenetben mezővel körülvett autótutat látunk, és egy gyermeki hangot hallunk. Arnie számol, várnak valamire. És meg is érkezik, amire várnak, lakókocsik jönnek, Arnie lelkesen kiabál és szalad végig az úton mellettünk, Gilbert pedig csak elmélázó mosollyal figyeli őt. Ez az első olyan jelenet a filmben, amitől kirázott a hideg.

A következő képkockákban Gilbert bemutatja az életét, egyszerű tárgyilagossággal beszél, és ebben már meg is látszik, Gilbert mennyire „alvajáróként” éli a mindennapokat. Próbál megfelelni, jól teljesíteni, és szépen lassan megfelelkezik saját álmairól is.

Nővére, Amy vezeti a háztartást, túlsúlyos anyjuk szerepét próbálja betölteni, míg húga, a tizenöt éves Ellen elsősorban csak nehezíti megjegyzéseivel az amúgy sem rózsás családi helyzetüket. Gilbertnek ezt a nehéz és álom nélküli világot rombolja szét Becky, aki lakókocsival járja a világot, és aki egy technikai problémái miatt egy időre Endorában ragad. Az ő szerepe a filmben, hogy rávilágítsa Gilbertet, igenis fontos, hogy törődjön magával is.

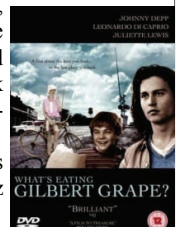
Annak idején Johnny Depp miatt ültem le megnézni a filmet, de már az első percekben nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a legnagyobb és legmeggrázóbb szerep itt Leonardo DiCaprio által alakított Arnie-é. Olyan élethűen, bájosan játssza el a sérült fiút, hogy megszakad érte a szívünk.

A történet legszebb jelenetei a testvérpár között játszódnak le; ahogy Arnie minden bújócskázás során a fára mászik fel, Gilbert pedig újra és újra úgy tesz, mintha nem látná, ahogy Gilbert dallal veszi rá öccsét, hogy lemásszon a víztározóról - olyan jelenetek ezek, amiket sosem fogunk elfelejteni.

Ez a film nem fogalmaz meg meg konkrét, nagy igazságokat, mégis rengeteget tanulhatunk belőle elfogadásról, küzdésről, testvéri szeretetről, a család erejéről, és rádöbbenhetünk arra is, milyen szerencsések vagyunk, hogy nem élünk olyan helyzetben, mint Gilbert.

Mindenkinek csak ajánlani tudom (érdemes felirattal nézni, DiCaprio hangja nagyon sokat dob az élményen), könnyeket fog fakasztani!

B. Zs.

Miklya Luzsányi Mónika

Istenképeink

Saját arcunkra faragott Isten

Amikor Babos Sándor és felesége, Lőrincz Mária erdélyi református lelkészek mandzsúriai missziói munkája után kutattam a Sárospataki Református Kollégium Tudományos Gyűjteményében, a több száz fénykép, levél és tárgyi emlék között feltűnt néhány érdekes „plakát”. Az ajtósszekrény méretű, térképszerűen perforált, összegöngyölhető képeket állapotukból ítélve gyakran használhatta a Babos házaspár. A képek a kínai tusrajzok stílusát idézték: bambuszerdők és magnólia fák, tó fölött elszuhanó gémekek. Az úton kordét húzó egy csúcsos kalapos férfi, kimonós asszonyok hajolnak meg egymás előtt mélyen egy félköríves kapuban, a földeken fél lábszárig vízben gázolva vágják a rizst a parasztok. Először nem is értettem pontosan, mi lehetett a poszter rendeltetése, de amikor jobban megnéztem a képeket, döbbenem rá, hogy bibliai történeteket ábrázolt a kínai illusztrátor. A képregény, vagy inkább folyamatábrászerű rajzokról lépésről lépésre leolvasható például a tékozló fiú, vagy az irgalmas samaritánus története, pontosan úgy, ahogy az evangéliumokban meg van írva. Csak éppen a szereplők nem fehérek, nem is zsidók, hanem kínaiak.

S jól is van ez így, hiszen a missziói munka egyfajta bibliafordítás. Babosék idejében a szó konkrét értelmében is az volt, hiszen nagyon sok misszionárius saját maga kellett hogy lefordítsa az adott nép nyelvére a Bibliát vagy egy-egy részletét. De igaz volt, és ma is igaz a szó szimbolikus értelmében is, hiszen az evangélium üzenetét úgy kell átadni, hogy az adott nép adott kultúrájában ne csak értelmezhető, hanem megélhető is legyen. Molnár Mária református misszionáriusunk Pápua Új-Guineában szolgált olyan bennszülött törzseknel, ahol még eleven volt a kannibalizmus, természetes a többnejűség és a magántulajdonnak sem voltak még meg a merev határai. Ilyen viszonyok között bizony nem volt egyszerű mondjuk a tízparancsolat törvényeit megtanítani, vagy Jézus áldozathozataláról beszélni, amikor az áldozat megőlése konkrétan az elfogyasztást jelentette, a „szeretet”, „bűn” vagy éppen „bűnbocsánat” kifejezésére pedig nem is volt szó az adott törzs nyelvén.

Ahhoz tehát, hogy a Biblia üzenete célba érjen, zsidónak zsidóvá, görögnek görögé kell lennünk. Teljesen rendben van tehát a rizskapáló tékozló fiú, vagy a kínai taligát húzó samaritánus. A baj ott kezdődik, amikor magát az Istent szeretnénk a saját arcunkra formálni. Ahány ember, annyi istenkép, de valójában a fogyasztói kultúrában az istenképeinket is úgy váltogatjuk, mint a ruhát, és Istennek azt a – sokszor évszázados – maszkját rángatjuk elő, amelyekre az adott pillanatban szükségünk van. A szeretet és békesség istenét

szeretjük csillagporosan a jászolban gügyögő kisedeként látni. A szerencse istene megmutatja nekünk a helyes döntéseket, s ha kell, akár egy random felcsapott bibliaverssel is képes üzenni. Ha az emberek értelmetlen szenvedésével szembeesülünk, akkor azonnal szóba jön a kegyetlen és vérengző isten, aki nem végzi a dolgát. Ki tudja, hol van, nem ott, ahol szükség lenne rá és még az is lehet, hogy meghalt. Szeretjük, ha a mi istenünk igazolja az életünket, a döntéseinket, a tetteinket. Ha időnként megveregeti a vállunkat, vagy éppen megbocsát, hiszen az a dolga. S ha esetleg valaki rákérdez, miért is nem járunk templomba, akkor a válasz is megvan gyorsan: nem kell nekünk templom, hiszünk mi a magunk módján. Kamarás István vallásszociológus „kvázi vallásosság-nak” nevezi ezt a fajta hitet, amikor Isten képét a saját igényeink és vágyaink szerint alakítjuk és torzítjuk el.

Szeretjük tehát arcvo-násainkra faragni Isten arcát. Pedig valójában fordítva történt meg a dolog. A 20. században Karl Barth beszélt arról először, hogy Isten valami egészen más, mint aminek elképzeljük. Valójában elképzelni sem tudjuk, annyira különbözik tőlünk. „A ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én

utaim – így szól az Úr.” (Ézsaiás 55,8) Barth szerint Isten nem írható le emberi szavakkal. Isten nem más, mint Isten, az ember felől meg nem közelíthető és meg nem érthető. „Isten a végső határa és mindent megelőző kezdete annak, amik vagyunk, amink van. És amit teszünk... végképp nem azonos azzal, amit Istennek nevezünk, Istenként élünk meg, annak sejtünk és akként tiszteljük” – írja a Róma-levél magyarázatában, de paradox módon – „a végtelen távolság ember és Isten között jelenti egységüket.” Ez az egység, Isten kegyelmében, Jézus Krisztusban jelent meg közöttünk. Akármilyen rosszul esik is, „nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhetünk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna” (Ézsaiás 53,2), mert a megismerhetetlen, a kimondhatatlan Isten a mi arcunkat vette fel Jézus Krisztusban, és engedi, hogy meglássuk magunkat az arcában. De nem engedi, hogy saját kényünk és kedvünk szerint alakítsuk ezt a képet. Hanem tükröt tart, amibe nem mindig könnyű belenézni.

Átvétel a parokia.hu-ról

IMÁDSÁGOK A SZENTÍRÁSBAN

Mózes éneke—2Móz 15:1-19

Dávid válasza Isten ígéretére—2Sám 7:18-29

Salamon templomszentelési imádsága—1Kir 8:22-53

Jósáfát győzelemért imádkozik—2Krón 20:5-12

Ezsdrás bűnbánati imája—Ezsd 9:6-15

Nehémiás imádsága—Neh 1:5-11

Zsoltárok (pl. 145)

Dániel bűnvalló imádsága—Dán 9:4-19

A próféta elfogadó imádsága—Hab 3

Miatyánk—Mt 6:9-13

Jézus főpapi imája—Jn 17

Pál közbenjárása—Ef 3:14-21

Imádság a hívők növekedéséért—Kol 1:9-11.

(Hiper)aktív gyermek

„Amit a gyermek megtapasztalt és érzékeivel felfogott, az könnyebben rögzül benne.”

Gyakorlati tanácsok szülőknek és családoknak, hogyan bánjanak helyesen ezekkel a gyermekekkel (főleg fiúkkal), akik minduntalan összeütközésbe kerülnek környezetükkel.

1. Kevés, de szilárd szabályt!

Ne terhelje túl a gyermeket szabályok és előírások tömkelegével. Korlátozza elvárásait a legszükségesebbekre, és maradjon ezek tekintetében következetes. Amikor a gyermek próbára teszi a szabályok érvényességét, legyen állhatatos, sőt szigorú vele szemben. A rövidtávú és egyértelmű következmények többet érnek, mint a folytonos nyagpatás és korholás. Gondolkozzon határozott vezetésről – kevés szóval és féken tartott érzelmekkel, tárgyyszerű és megtapasztalható módon. Minél következetesebben cselekszik Ön, annál gyorsabban lát majd eredményt – vagyis egy olyan gyermeket, aki az Ön csekély számú szabálya adta keretek között biztonságérzettel éli meg a hétköznapokat.

2. Alapos dicséret, rövid dorgálás!

Irányítsa tekintetét a gyermek sikereire – mégoly aprókra is! Kérem, nagy nyomatékkal dicsérje meg, ha jól működtek a dolgok – még a vállveregetéssel, vagy az öleléssel se fukarkodjon. Ennek semmi köze az ömlengéshez, vagy a szülői elfogultság rózsaszín szemüvegéhez”. Ugyanígy ügyeljen a vétségekre, dorgáljon és büntessen. De, kérem, csakis röviden és tömören. Ne a nehézségek legyenek a középpontban, ennek ellenére legyen meg a helyük. Folytonos panaszkodással és vitatkozással csak még inkább felerősíti a helytelen magatartást. Láss a gyermekét erőtől duzzadó kis lurkónak, akinek bűnös a szíve.

3. Segítse elő a testi észlelést!

Az ADHD (Attention Deficit Hyperactivity Disorder, figyelemhiányos hiperaktivitás-zavar – a magyar kiadó kieg.) jellegzetes tüneteit mutató gyerekeknek sokszor behatóbb testi ingerekre van szükségük, mint más gyerekeknek. Alakítson ki sok kis lehetőséget, hogy eleget tessen ennek az igénynek. Így például a rövidnadrág nem csupán a legforróbb nyári napokon hasznos. Ha éppen nem is süt a nap, de még az évszakváltások idején is lehetővé teszi az erősebb tapintási ingereket. A mezítláb, cipő

és zokni nélküli szaladgálás a lakásban, a kertben vagy akár azon kívül is jó szolgálatot tehet. Tegye lehetővé, hogy a gyermek gyakran kerüljön érintkezésbe a természettel az érzékszervein keresztül: például úgy, hogy kézzel lyukakat ás a földbe, olykor hideg vízzel is kapcsolatba kerül egy tóban vagy patakban, vagy fára mászás közben lehorzsolja a térdét. Fejlessze ki magában azt a képességet, hogy higgadtan viszonnyulhasson a bepiszkolt ruhákhoz és az ártalmatlan kis sérülésekhez, mert hosszú távon mindkét dolog jót tesz! Ha közölni szeretne a gyermekkel valamit, éljen sokszor a lehetőséggel, hogy megérinti őt. Ahelyett, hogy ezt mondja neki: „Nézz rám kérlek!”, jobb, ha szeretettel megfogja mindkét vállát, és ön hozza létre vele a szemkapcsolatot. Az állandó figyelmeztetés helyett, hogy maradjon Ön mellett, egyszerűen fogja kézen. Fiúk esetében általánosságban is igaz, hogy a szociális tanulás szorosán összekapcsolódik testi tapasztalatokkal és benyomásokkal. Amit a gyermek megtapasztalt és érzékeivel felfogott, az könnyebben rögzül benne. Ezt az alapelvet Önnek jó hasznosítania.

4. Kevés cukor, kevés média!

A cukor energiabomba, ami annyit jelent, hogy rövid időre óriási energiát szabadít fel. Fogyasztását követően fokozódik a mozgásigény, amit le kell vezetni. Azok a gyerekek, akik amúgy is magas fordulatszámon „működnek”, hamar túlpörögnek a pótlólagos erőtartalektól. Korlátozza tehát a cukortartalmú élelmiszerek fogyasztását a legszükségesebb mértékre. Pihenőidők előtt és idején, mint például este, teljesen kerülni kellene. Az elektronikus médiumok jelentősen hozzájárulnak a testi semmittevéshez, egyben pedig a nagyfokú lelki feszültséghez. Így bizonyosan elősegítik a következő „kiakadást”.

A gyerekeket, különösen is a nagyon aktívakat, ezért csak egészen kis mértékben szabadna kitenni ennek a nagyon kedvezőtlen hatásnak. Kisiskolásoknál heti egy, a korai serdülőkorban pedig legfeljebb heti két órát ajánlanék felső határnak. A médiaélvezet után aztán szükség van kellő mértékű tevékeny egyensúlyra, hogy a megterhelést ismét le lehessen vezetni.

5. Rendszeresen sok mozgás!

A gyerekeknek manapság mindig sokat kell ülniük – néhány órán át az iskolában, a házi feladatok elvégzése közben, esetleg az autóban vagy egyéb járművön. Ezért gondoskodnunk kell a megfelelő mozgásról. Amikor csak lehetséges, a gyermeket nem a szülőknek kellene furikáznia, hanem gyalog vagy kerékpárral önállóan közlekedjen. Így, adott esetben egy az iskolába vezető három kilométeres út megtétele felerészben már teljesíti a naponta ajánlott kétórányi testmozgást.

Ha ezt még túl nagy elvárásnak tartjuk a gyermekeinkkel szemben, akkor velük együtt kellene gyakorolnunk, amíg nem működik a dolog. Minden biztonnal nekünk magunknak is időt kell szánnunk rá, hogy csillapítsuk a nagyobb mozgásigényt. A közös séta, úszás, túrázás vagy biciklizés a legegyszerűbb a szülő(k) és a gyermek közös időtöltésével. Semmilyen tabletta, semmilyen terápia beszélgetés nem erősíti ennyire a szülő-gyermek kapcsolatot, nem meríti ki és teszi ennyire bizonyosan boldoggá a kis szeleburdit. Ha hiányzik ehhez a szabadideje, akkor bízva rá a gyermeket barátokra, ismerősökre vagy a gyülekezetbeli testvérekre. További jó megoldás lehet a kifárasztás a különböző fizikai tevékenységekben való közreműködés. Van a közelükben parasztgazdaság, ahol a gyermek segíthetne az almozásban, a fejsben vagy a szántásban? Ily módon jól ötvözhetőek az izgalmas tapasztalatok és személyes sikerélmények a testi kihívásokkal. Vagy talán a gyülekezetben szükség van egy „erős férfira”, aki segít a kert gondozásában. Ötletesen hozza mozgásba fiát!

6. A fiúknak férfiakra van szükségük!

A holnap férfijai igénylik a ma férfijait. Szükségük van férfi mintákra és eszményképekre, akikkel valószínű kapcsolatban lehetnek. Olyan felnőttekre, akik saját tapasztalatból tudják, miként működik egy fiú, és ezért teljesen másként is érthetik meg őket. Szükségük van azonos nemű tekintélyekre, akiken kipróbálhatják, meddig mehetnek el, és akik ezt érett módon képesek kezelni – veszekedések és keserűség nélkül. Olyan társakra, akikkel kitombolhatják magukat, összemérhetik az erejüket, táborút mellett együtt lehetnek, sátorkirándulásra mehetnek – akikkel tehát kis és nagy kalandokban lehet részük. A fiúknak szükségük van férfiakra, akik játékteret engednek nekik, és nem nyomják őket agyon a féltésükkel, de akik ugyanakkor következetesek, és követelmények elé állítják őket. Ahol hiányoznak az apák – mert távol vannak, vagy gyakorlatilag túlterheltek -, ott helyettesekre van szükség.

Kedves gyülekezetbeli férfitestvérek: Törődjétek a körülöttetek lévő kis fickókkal! Menjetek velük kirándulni, szervezzétek más mozgalmas alkalmakat, tartsatok ifjúsági órát csak fiúknak, és ajánljátok fel segítségüket a szülőknek! Sürgősen szükség van az Úrnak végzett ilyen szolgálatokra, a szülők és a gyermekek pedig nagy-nagy hálával jutalmaznak majd meg titeket. És kedves nőtestvérek: Bátorítsátok a férjeket, hogy gyakorlati módon vállaljanak

felelősséget az ifjú nemzedékért! Adjatok nekik teret és lehetőséget rá, hogy meghatározó befolyást fejtsenek ki a fiúkra – fiaiatok meg fogják nektek köszönni!

7. Áldásként mutassunk rá adottságaikra!

A feltehetően ADHD-s gyerekek gyakran nagyon leértékelik saját magukat. Nagymértékben a hiányaikon és nehézségeiken keresztül határozzák meg magukat, ami viszont nem jelent segítséget, hanem csak fokozza a bajt. Segítse gyermekét a Biblia közös tanulmányozásával. Mutassa meg neki, hogy Isten akarta és teremtette meg olyannak, amilyen, és hogy az Ő szándéka jó. Mutasson be neki bibliai személyeket, mint pl. Pétert. Ő lobbanékony volt és vad, érzelmektől fűtött, sokszor pedig féktelen. Jézusnak sokat kellett dolgoznia rajta, mire használható szolga lett. Az Úr azonban nem vette el a sajátosságait, hanem – megtisztított formában – inkább épített rájuk. Így a zabolátlan Simon Pétert jelölte ki a legfontosabb apostolok egyikévé.

Az Ön gyermeke is átélheti, hogy a maga jellegzetességeivel együtt is Isten tervének része. Ha Jézus egyre jobban átformálhatja, akkor a sok energia és az erős akarat különös áldássá változhat. Így a most gondot jelentő dolgok esetleg fontos erősséggé válhatnak a jövőbeni feladatok tekintetében, amelyeket Isten az Ön gyermekének tartogat. Jézusnál nincsenek reménytelen esetek. Ő szokatlanul nehéz emberekől – amennyiben azok felelősséget vállalnak Őelőtte az életükért – szokatlanul hasznos munkatársakat farag – Isten szíve szerint való férfiakat.

David W. Winkelhake

Vágyaink, kívánságaink

ELŐSZÖR:

Vidám, boldog, gondtalan
gyermekkor és ifjúság.

AZUTÁN:

Megfelelő, gondos nevelés,
műveltség.

AZUTÁN:

Tanulmány, alapos
felkészülés az életre.

AZUTÁN:

Szerencse, jó állás,
ragyogó karrier, sok szóra-
kozás.

AZUTÁN:

Egészség, jó parti, azaz
hasonló gondolkodású
élettárs, /feleség/ kitűnő
pozíció, ideális családi élet,
saját ház, autó.

AZUTÁN:

Tekintély, köztisztület,
Nyugalomba vonulás után
csendes, békés életalkony.

ÉS AZUTÁN???

Az örökkévalóság Isten
nélkül, Krisztus nélkül,
bizonyosság nélkül, nyuga-
lom nélkül, békesség nél-
kül, vigasz nélkül, pompa
nélkül, mentség nélkül,
reménység nélkül!

N E M !!!

Szentelek családja

Október

1. Teréz

A gyermek mindig reménység,
egy országé, egy népé, a miénk --
és az, aki hite által gyermekké tud
lenni:
Isten reménye a Földön.

2. Őrőangyalok

A szeretet törvénye szerint
mindig a nagyobb szolgál a kisebb-
nek,
-- így jön segítségünkre az őrőangyal
is,
ez a magasabb képességű szellemi
lény,
aki mégis testvérünk a teremtésben.

3. Evald

A teremtett világ:
Isten művészi bemutatkozása, --
nézd úgy, mint egy kiállítást,
melyben az alkotó egyéniségét kere-
sed.

4. Assisi Ferenc

A lélekben szegények nem azért boldo-
gok,
mert valamit elvesztettek,
hanem azért,
mert valamit megtaláltak.

5. Placid

Ha önmagadat
korlátaiddal együtt elfogadtad,
nagy lépést tettél
a belső szabadság felé.

6. Brúnó

Ha tudsz megbocsátani,
akkor azok közé tartozol,
akik értenek a boldogsághoz.

7. Rózsafüzér Királynője

Az állhatatos ima olyan Isten előtt,
mint a nagy vizek ütemes hullámveré-
se,
melynek szépségével mi sem tudunk
betelni.

8. Nagyasszonyunk Mária

Az anyaság: áldott állapot --
alig van nyelv,
mely ekkora tisztelettel emlegetné
a gyermekvárás idejét,
mint a magyar,
és alig van nép,
mely ekkora mértékben vétkezne
a saját jövője ellen.
A sok gyermeket vállaló családok
az igazán áldott magyar családok.

9. Dénes, L. János

Rózsafüzért mondani,
és ugyanazzal a szájjal

a gyermekáldás ellen beszélni:
képmutatás!

10. Borgia Ferenc

Kereszténységünk hitelességét
az az egyszerű hűség igazolja,
mellyel nap nap után megéljük
Isten akaratát.

11. Placida

Neki növekednie kell --
nekem kisebbednem.
Ez az egész lelkiélet.

12. Szerafin

A borostyánkőbe foglalt,
megkövesedett bogarak
nagy értéket képviselnek,
de csak ott,
és nem bennünk.

13. Kálmán

Végtelen hívások között élsz --
neveld szívedet felfogóképessé!

14. Kallixtus

Isten szeretete mindenkit átölel,
-- azt is,
aki ellenszenves neked.

15. Avilai Teréz

Ha Krisztusról úgy beszélsz,
mint legjobb barátodról,
csak azokat a keresztényeket
botránkoztatod meg,
akik nem egészen keresztények.

16. Alacoque Margit

A szelídek nemcsak a Földet bírják,
-- ők meghódítják az Isten szívét is.

17. Antióchiai Ignác

Mindent elveszíthetünk,
mindentől megfoszthatnak az élet-
ben,
de az, ami belül van,
az a miénk marad örökké.

18. Lukács evangelista

Légy út az Isten felé,
de ne szedj köveztvámot!

19. Keresztes Pál, B. János, J. Izsák

Isten jelenlétében élni:
az életszentség biztos iskolája.

20. Vendel

Az emberek tulajdonképpen mind Krisz-

tus-arcúak,
s minél meggyalázottabb ez az arc,
annál több részvétet érdemel.

21. Orsolya

Nemcsak az hibázik,
aki gyűlöli testvéreit,
hanem az is,
aki elfelejti,
hogy vannak testvérei.

22. Kordula

Sorsunk minden fordulata új lehetőség,
hogy emberibb emberré legyünk.

23. Kapisztrán János

Akár szereplők vagyunk az élet színpa-
dán,
akár a névtelen tömeg tagjai:
nekünk, akik hiszünk,
az élet értelmére kell rámutatnunk.

24. Claret Antal

Kevés nagyszerűbb dolog van,
mint jóvátenni azt,
amit rosszul tettünk.

25. Pécsi boldog Maurus

Krisztus számít rád,
-- mint mécesláng is számít olajára,
hogy másoknak világítani tudjon.

26. Amand

A nagylelkűség:
a szentelek közös jellemvonása.

27. Szabina

Nem elég nyitott szemmel járni az élet-
ben,
ki kell nyitni a szívünket is,
hogy testvéreink sorsát hordozni tud-
junk.

28. Simon és Júdás apostolok

Keressz az igazságosságot,
de tedd minden döntésedet
az irgalmasság mérlegére!

29. Nárcisz

Ahol az egyéni hobbi fontosabb,
mint a család,
ott meggyöngül a szeretet
hűtlenség nélkül is.

30. Rodriguez Alfonz

Az egységre való törekvés
korunk legnagyobb hitvallása
Krisztus mellett.

31. Farkas

Azért a sok kegyelemért hálát adni,
amit Isten
elszakadt testvéreinknek adott
az idők folyamán,
az egység olyan gyakorlata,
mellyel nem szükséges
a következő zsinatig várnunk.

Szent-Gály Kata

G y e r m e k o l d a l

Hittanosok őszi kirándulása 2015. október 3-án a Desedához (Kaposvár)

Mit kínálunk?

- ◇ *Fordulatos, mókás akadályversenyt csapatonként*
- ◇ *A látogatóközpont megtekintését*
- ◇ *Tutajozást*
- ◇ *Hajókázást a tavon*
- ◇ *Finom bográcsételt*

Indulás: 8 órakor a templom előtt

Érkezés: du. 4 órára a templom elé

Mit kell magaddal hoznod?

Sportolásra alkalmas cipőt, némi ételmezt, esőkabátot, kevéske költőpénzt (lehet, hogy nem is lesz szükséged rá).

A kirándulásért fizetned nem kell, az a lényeg, hogy jelen legyél! *Évi néni, Lóránt atya*

Kedves leendő énekes fiatalok!

Szeretettel kérünk és hívunk minden énekelni vágyó fiatait, aki hangjával is szeretné szolgálni az Urat!

Ifjúsági énekes csapatunk heti két alkalommal jön össze, így készülve minden hónap harmadik vasárnapján tartandó gitáros miséjére.

Hétfőn, illetve csütörtökön 18:00 órakor kezdődő próbáink, a kolostor Hajnal Zénó termében zajlanak.

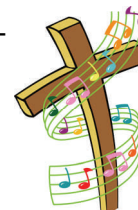
Gyere és csatlakozz Te is és legyél részese abban az örömben, amit mi már átérezve tudunk biztosan állítani:

Jó kedv, összetartás, kikapcsolódás, örömteli „munka”. Ezek mind várnak Rád!

Az Úrnak szolgálunk, ennél több nem is kell!

Örömmel látunk Téged is a próbáinkon, gyere és énekeljünk együtt!

Számítunk Rád!

KEDVES

FIATALUNK!

Szeretettel hívunk az őszi
első Timóteus-körös együtt-
létünkre

2015. október 3-án szombaton este 7 órára
a kolostor P. Hajnal Zénó
termébe.

*A tavaly béráltakkal közös
foglalkozásunk 9 órára biz-
tosan véget ér.*

*Feltétlenül számítunk rád
és egy kis meglepetéssel is
szolgálunk neked.*

*Ha gondot jelent a késői
időpont, Szüleidnek is szó-
lunk, ill. hazaviszünk autó-
val.*

*Ha jó közösséget szeretnél,
ne tétovázz!*

*Már rengeteg közös élmény
van a hátunk mögött, ami
rád is vár!*

Lelki vitaminok

A Küszködsz a hívó életedben?

Megoldás: „...adjátok oda magatokat Istennek, mint akik a halálból életre keltetek” (Róm 6,13).

Á A nyelveddel van problémád?

Megoldás: „Áldom az Urat mindenkor, állandóan Őt dicséri a szám” (Zsolt 34,2).

B Vonakodsz szolgálni? Megoldás: „...bátran szólják Isten Igéjét” (Fil 1,14).

Cs Zaklatott vagy? Megoldás: „...csendes vizekhez vezet engem” (Zsolt 23,2).

D Legyőzve érzed magad? Megoldás: „De hála legyen az Istennek, aki Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket...” (2Kor 2,14)

E Emlékszel a kudarcokra? Megoldás: „...egyed cselekszem: ami mögöttem van, azt elfelejtve ... futok egyenest a cél felé...” (Fil 3,14)

É Kétségbe vonod az Igét? Megoldás: „Ébren vagyok virradatkor, és fohászkodom, Igédben reménykedem” (Zsolt 119,147).

F Szükségben vagy? Megoldás: „Fordítsd felém füledet, és segíts meg!” (Zsolt 71,2)

GY Lehagolt vagy? Megoldás: „...győzelmes jobbommal támogatlak” (Ézs 41,10).

H Rosszkedvű vagy? Megoldás: „Hálát adok a Krisztus Jézusnak, ... aki megerősített engem...” (1Tim 1,12)

I Bánatos vagy? Megoldás: „...igazságodat ujjongva hirdeti nyelvem” (Zsolt 51,16).

J Lusta vagy és nem kezdeményező? Megoldás: „...jó cselekedetre törekszik” (Tit 2,14).

K Elcsüggedtél? Megoldás: „Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben ... mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős” (2Kor 12,10).

L Gyötör a Sátán? Megoldás: „Legyőzték őt (a Sántát) a Bárány vérével és bizonyágtételük Igéjével” (Jel 12,11).

M Nehézséged van? Megoldás: „Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok” (1Pt 5,7).

N Nincs bizodalmaid? Megoldás: „Nagy vagy te, csodákat teszel, te vagy Isten egyedül” (Zsolt 86,10).

O Akadályok állnak előtted? Megoldás: „Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom!” (Zsolt 91,2)

Ö Rosszak a körülményeid? Megoldás: „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete” (Fil 4,4).

P Kétkelő a szíved? Megoldás: „Pedig ő irgalmas, megbocsátja a bűnt...” (Zsolt 78,38)

R Ingadozik a hited? Megoldás: „... a reménység hitvallásához szilárdan, ingadozás nélkül ragaszkodjunk; mert hű az, aki ígéretet tett” (Zsid 10,23).

S Aggodalmaskodsz? Megoldás: „Semmiért se aggódjatok ... mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt” (Fil 4,6).

SZ Rossz a vérmeleged? Megoldás: „A szeretet ... nem gerjed haragra...” (1Kor 13,5)

T Úgy érzed, lefelé süllyedsz? Megoldás: „Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által...” (1Pt 1,5)

Ú Gyenge vagy? Megoldás: „... az Úr előtt való öröm erőt ad nektek!” (Neh 8,10)

V Tehetetlennek érzed magad? Megoldás: „...van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem” (Fil 4,13).

Z Úgy érzed, Isten hallgat? Megoldás: „...zörgessetek, és megnyitják nektek” (Lk 11,9).

TEPLOMI ETIKETT

—AHOGY EGY HÍVŐ LÁTJA

Számomra meglepően idős vagyok, így bizony sokszor jobban emlékszem gyermekkoromra, mint a múlt hétre, bár sehhol sem vagyok Kis Szent Terézktől, aki vígan felidézte életének másfél, kétéves korában történeteket is/ most olvasom az önéletírását/. Arra viszont jól emlékszem, hogy négy, vagy öt éves koromban hogyan is készültünk a vasárnapi szentmisére, mit viseltünk és mit nem, ezt szeretném megosztani a kedves olvasókkal. Az elmúlt nyáron ugyanis megfigyelhettem a testvéreket, viselkedésüket és öltözéküket a templomban és úgy gondolom, nem lesz haszontalan visszaidézni azt a kort, márcsak egy kis „illemtanulás” miatt sem.

A templomba készülés a szentségi böjttel kezdődött, akkoriban a mise előtt semmit sem szabadott enni aznap. Ez nem volt nagyon nehéz, hiszen csak a reggeliről kellett lemondani. Édesanyám fiatal asszonyként a rekkenő alföldi hőségben is kalapban, kesztyűben, harisnyában, legalább könyökig érő blúzban vagy ruhában /mély kivágás, ujjatlan, vagy átlátszó ruha illetlen volt / indult el, nagymamám hasonlóképp, csak az ő ruhája sötétebb volt.

Édesapám, nagyapám öltönyben, ingben, nyakkendősen és kalapban mentek templomba. Nagymamám már kora reggel elkészítette az ebédet, megterítet, csak az utolsó simítások maradtak, mikor hazaértünk. Nekem is ünnepi ruha dukált és kis kalapka, fehér, fekete-betétes cipő fehér térdzoknival. Elmondani nem lehet, hogy mennyire utáltam a „gálát”. Indulás előtt nagymamám még egyszer a fejembe véste, hogy csendben maradjak, őt figyeljem és utánozzam.

Mellette ültem, s ha mégis akartam szólni, számra tette gyengéden a kezét, melynek érintését még ma is boldogan érzem. Jó sok gyaloglás után értünk a templomba, ahol belépés előtt a férfiak kalapjukat levették, csendben beléptünk, egyenesen a világító piros mécses felé tekintve, majd a szenteltvízzel keresztet vetettünk, közben térdet hajtottunk. Ez külön tudomány volt nekem gyereknek egyszerre szépen /és nem a gyomrom körül kapirgálva/ megérinteni fejet, szívet, bal, majd jobb vállat, s eközben jobb térdet hajtani,

bizony néha nagymama kapott el, hogy fel ne dőljek. Akkoriban persze még telefonunk sem volt, nem hogy mobil, de a józan ész járása szerint még az otthonról való elindulásakor jó lenne lehalkítani, akkor biztos nem szólal meg a legrosszabbkor.

Nagyapám nem térdet hajtott, fájt neki, ő meghajolt az Oltáriszentség ajtaja előtt és nem a pap előtt. Nagymama úgy tanított, hogy egytized rózsafüzér elmondásához szükséges idővel a mise előtt kell megérkezni a templomba, ennyi kell, hogy ráhangolódjon az ember a történésekre.

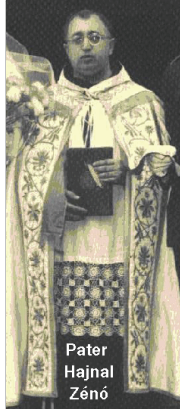
Az 1940-es években kissé más volt a liturgia, de a lényeg és a viselkedés szerintem nem változhat. Mivel saját helyünk volt, oda ültünk, de később máshol már oda, ahol éppen hely volt, de a férfiak nem ültek le. Természetesen ismertük az imákat, énekeket, mindenki énekelt. Nagymamám már pici koromtól tanított a szent énekekre, így történt az az eset, mikor kb 4 évesen szüleim Budapesten elvittek ebédelni egy étterembe, s a cigányprimás odajött, hogy elhúzza a kis kisasszony nótáját. Bizony engem nem kellett sokáig faggatni, mindjárt kivágtam, hogy „A keresztfához megyek...” az én nótám.

Akkoriban latin nyelvű volt a liturgia, nem volt nehéz válaszolni, mindenki tudta a latin szót és azt is, mit jelent. Sokkal többet térdepeltünk, mindig rengetegen áldoztak, alig lehetett az áldoztató rácshoz férni. Persze nyelvre és térdepelve fogadtuk Krisztus testét.

Akkoriban perselyeztek, az egyházközségi tagok voltak erre beosztva. Nagyon ügyesen nyujtották a hosszú nyelen lógó perselyt. Természetesen minden falunak volt plébánosa, sőt káplánja is sokféle volt, jól ismerték a híveket, minden élethelyzetben ott voltak, segítettek, vagy csak elbeszélgettek, meglátogatták őket. Óriási volt a tekintélye a papságnak, ugyanakkor kedvesek voltak, nem agyonhajszolva tartottak különböző helyeken egymás után szentmiséket, ráértek, lehetett beszélgetni misék után, vagy bármikor. A templomban persze nem folyt semmilyen beszélgetés. A pici babákkal a szülők hátul voltak, hogy ha ki kellett menni, minél kevésbé zavarják az áhítatot. Sajnos, 1950 tavaszától teljesen más lett minden. Mindenki ideges, kedvetlen lett. Nem érttem, de a fejembe verték, hogy az otthoni, vagy magán dolgokról hallgatni kell, csak azt mondhatom, amit tanítanak, vagy amit muszáj. De ez már egy másik történet, ahol az emberek nem, vagy ritkán jártak templomba, elmaradt a hittan. Én ugyan nagymamával jártam

templomba, de a család nem. Mégis, a kicsiként megtanult vallást és gyakorlatát nem felejtettem el és nagymamámra haló porában is áldva emlékszem.

Foriáné Éva Mária

Pater
Hajnal
Zénó

Templombúcsú meglepetésekkel

*Az idén ismét kiállítás-sal kezdődött a nagy-
atádi templombúcsú
hétvégéje. Szeptember
19-én délelőtt 10 óra-
kor ünnepélyes keretek
között Ormai István
polgármester úr nyitotta
meg, Tüskés Tünde
szalmafonó művész*

*kiállítását, a kolostor Kiss Szaléz ter-
mében. Csodálatos alkotásokat szem-
lélhettek meg a megnyitón résztvevők,
s még 2 hétig lehetőség van gyönyör-
ködni a „szegény ember aranyából”
készült mesteri munkákban.*

*Szeptember 20-án délelőtt 10 órakor
zsúfolásig telt templomban zajlott le a
búcsú mise, melyet Dohány Zoltán
siklósi plébános celebrált. Az ifjúsági
énekkar gyönyörű énekekkel emelte az
ünnepi hangulatot. A misén részt vett
Szi-Márton János nagybajomi plébá-
nos és Horváth Lóránt atya. A szertar-
tás végén a híveket Lóránt atya invitál-
ta a Hajnal Zénó emléktérembe, ahol
annak megáldása és átadása következ-
zett.*

*Az emléktéremben Dohány Zoltán atya
röviden beszélt Hajnal Zénó életéről
és vértanúhaláláról, majd megáldotta,
Szászfalvi László országgyűlési képvise-
lő úr pedig megnyitotta az emlékhelyet.*

*Az országban egyedülálló emléktér-
em, hang – és videó technika segítségével,
élethű bábuval, információt adó táblá-
kkal, puzzle játékkal elkalauzol ben-
nünket a II. világháború utolsó időszaka-
kába, Hajnal Zénó és a nagyatádi em-
berek akkori életébe.*

*A terem átadása után a kolostor kert-
jében agapé – szeretetvendégség –
várta a búcsún és a megnyitón résztve-
vőket.*

*Lóránt atya páratlan kitartásának –
mely példaértékű – köszönheti Nagy-
atád városa ezt a kivételes emlékhelyet,
és lehet rá méltán büszke. Kö-
szönjük!*

Lacza Ágnes

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	
I		T		Y	R	D			G			V	L			N					É	

3	20	20	10	5	20	17	10	20	3	20	7	★
★	6	2	★	5	★	3	22	14	4	6	12	7
12	6	12	17	5	12	14	11	12	★	21	14	18
2	20	17	10	★	1	17	1	7	★	17	14	14
1	17	20	8	17	★	4	9	8	17	5	12	★
10	21	13	★	1	14	14	20	11	★	★	11	12
12	2	20	16	★	17	14	17	★	6	1	12	17
2	20	11	16	20	6	22	3	19	4	3	★	1

Rejtvény felnőtteknek. A sátrózott sorokból Izajás próféta szép tanítása sejlik föl. Azonos számhoz azonos betű tartozik. A megadott betűket a hálóba beírva és a többi számhoz tartozó betűt kitalálva kell értelmes szavakat alkotni.

Babapiskótás szelet

Ihászék konyhájából

A piskótahoz:

5 db tojásból piskóta

Az összeállításhoz:

20 dkg babapiskóta

25 dkg margarin

20 dkg porcukor

2 db tojás

3 ek sárgabaracklekvár

2 dl feketekávé (édesített, tejjel hígított)

2 ek csokoládéforgács

Elkészítés:

Az 5 tojásból piskótát sütünk. Ha **kihült**, baracklekvárral vékonyan megkenjük.

Erre fektetjük a feketekávéba mártott baba-

JÓ ÉTVÁGYAT!

piskótát, a tepsi hosszanti oldalával párhuzamosan hosszában.

A margarint habosra keverjük a porcukorral és a két tojás sárgájával, majd hozzáadjuk a 2 tojás felvert fehérjét. Ezzel a krémmel kenjük meg a babapiskóta réteget.

1 órán át hűtjük, majd csokit reszelünk rá. sütési hőfok: 170°C

Ferenc pápa

A CSALÁD STRATÉGIAILAG FONTOS A PÉNZ URALMA ALÓLI FELSZABADULÁSHOZ!

A pápa szeptember 16-án arról beszélt az általános kihallgatásán, hogy a mai, félresiklott társadalmi gazdasági rendszerben elengedhetetlen megújító szerepet tölthetnek be a történelem kezdete óta Isten áldását magukon hordozó családok. A szentatya ezzel zárta a családról szóló katekézisek sorozatát.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Ma a házasság és a család témájáról tartott katekézisek befejező részéhez érkeztünk. Szép és sok munkát igénylő események előtt állunk, amelyek közvetlenül ehhez a nagy témához kapcsolódnak: egyik a családok világtalálkozója Philadelphiában, másik a püspöki szinódus itt, Rómában. Mindkettő világméretű esemény, amely összhangban van a kereszténység egyetemes jellegével, de a családnak, ennek az alapvető és helyettesíthetetlen emberi közösségnek egyetemes értékével is.

Úgy tűnik, hogy a civilizáció mai átmeneti időszaka hosszú távon magán viseli a gazdasági technokrácia által irányított társadalom hatásait. Az etika alárendelését a haszon logikájának mérhetetlen sok eszköz és a tömegtájékoztató eszközök is nagymértékben segítik.

Ebben a helyzetben a férfi és a nő közötti új szövetség nemcsak szükségessé, hanem stratégiaileg is fontossá válik a népek felszabadítása érdekében a pénz gyarmatosító uralma alól. Újra ennek a szövetségnek kell irányítania a politikát, a gazdaságot és a polgári együttélést. Ezen múlik a föld lakhatósága, az életérzés átadása, és ezen múlnak az emlékezet és a remény kötelékei.

E szövetségénél fogva a férfi és a nő házassági közössége a generatív nyelvten, mondhatni az „aranykötelék”. A hit Isten teremtésének bölcsességéből merít: Isten nem egy öncélú meghittség gondozását bízta a családra, hanem a világ otthonossá tételének megindító tervét is. Épp a család áll ennek a minket megmentő világkultúrának a kezdeténél és alapjánál, amely megment minket oly sokféle támadástól, rombolástól, gyarmatosítástól, mint amilyen a pénzé vagy a világot fenyegető ideológiáké. A család szolgál alapul ahhoz, hogy megvédjük magunkat!

A családról szóló rövid szerdai elmélkedéseinkben a fő inspirációt a teremtésről szóló szentírási tanításból merítettük. Ismételten bőszegesen meríthetünk és kell is merítenünk Isten szavából. Nehéz munka vár ránk, de egyben lelkesítő is. Isten teremtése nem egyszerűen egy filozófiai előfeltétel, hanem az élet és a hit egyetemes horizontja! Nincs külön isteni terve a teremtésnek és az üdvözítésnek. A teremtmény – minden teremtmény – üdvösségéért lett Isten emberré: „értünk emberekért, a mi üdvösségünkért”, ahogyan a hiszekegy fogalmaz. A feltámadt Jézus pedig „minden teremtmény el-

sősülöttje” (Kol 1,15).

A teremtett világot Isten a férfira és a nőre bízta: az, ami köztük történik, mindenben rajta hagyja nyomatát. Az, hogy visszautasítják Isten áldását, végzettszerűen a mindenhatóság örületébe kergeti őket, ami aztán mindent lerombol. Ezt nevezzük „eredendő bűnnek”. Mindnyájan ennek a kórnak örökségével jövünk a világra.

Ennek ellenére nem vagyunk átkozottak, sem magunkra hagyottak. Már annak az ősi elbeszélésnek voltak tűzzel írt oldalai, amely Istennek a férfi és a nő iránti első szeretetéről számol be. „Ellenségeskedést vetek közé és az asszony közé, ivadékok és az ő ivadéka közé” (Ter 3,15a). Ezekkel a szavakkal fordul Isten a kísértő, elbűvölő kígyóhoz. Ezekkel a szavakkal Isten a rosszal szembeni védőkorrallal jelöli meg az asszonyt, amelyet az felhasználhat – ha akarja – minden születő gyermeke érdekében. Ez azt jelenti, hogy a nő egy titokzatos és különleges áldást hordoz gyermeke védelmére a Gonosszal szemben! Miként a Jelenések könyvében szereplő Asszony, aki elmenekül, hogy elrejtse gyermekét a Sárkány elől. És Isten megvédi az asszonyt (vö. Jel 12,6).

Gondoljátok csak el, micsoda mélység nyílik itt! Sok közhely létezik, időnként bántóak is a rosszra csábító nőről. Itt azonban a nő olyan teológiája előtt nyílik tér, amely Istennek a nőre és szülőiteire vonatkozó áldásának megfelelő!

Isten férfit és nőt védelmező irgalmas tevékenysége sosem hagy alább. Ezt sose felejtjük el! A Szentírás a maga szimbolikus nyelvén elmondja nekünk, hogy mielőtt eltávolítaná őket az Éden kertjéből, bőrruhát készít a férfinak és a nőnek, és felöltözteti őket (Ter 3,21). Ez a gyengédséget kifejező gesztus azt jelenti, hogy Isten bűnünk fájdalmas következményei közepette sem akarja, hogy meztelenek és bűnös sorsunkra hagyot-

tak maradjunk. Azt látjuk, hogy ez a gyengéd isteni szeretet, ez a rólunk való gondoskodás megtestesül a Názáreti Jézusban, Isten „asszonytól született” (Gal 4,4) Fiában. Szent Pál azt is mondja, hogy „amikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk” (Róm 5,8). Krisztus, aki asszonytól született: ő Isten simogatása a mi sebeinkre, a mi hibáinkra, a mi bűneinkre. Isten úgy szeret minket, amilyenek vagyunk, és ezzel a tervével szeretne előresegíteni minket, és a nő az az erős alak, aki elősegíti ennek a tervnek a megvalósulását.

Isten ígérete, amelyet a történelem kezdetén a férfinak és a nőnek adott, minden emberre vonatkozik, a történelem végezetéig. Ha elegendő hitünk van, e föld népeinek családjai magukra ismernek majd ebben az áldásban. Minde-nesetre bárki, aki engedi, hogy megérintse szívét ez a vízió, bármely néphez, nemzethez, valláshoz tartozzon is, csatlakozhat hozzánk utunkon. Testvérünknek és nővérünknek tartjuk, minden prozelitizmus nélkül. Járjunk együtt Istennek ezen áldásával, Istennek ezzel a tervével, hogy tudniillik mindnyájunkat testvérré tegyen az életben, egy olyan világban, amely halad előre, és amely éppen a családból, a férfi és a nő egységéből születik.

Isten áldjon meg titeket, a föld bármely szögletében élő családokat! Isten áldjon meg mindnyájatokat!

*Fordította: Tózsér Endre SP
Átvétel a Magyar Kurirtól*

A GENDER ELMÉLET

A román származású Birgit Kelle azért száll síkra, hogy a nők ne csak munka mellett nevelhessenek gyermeket, hanem a hagyományos családi életet is választhassák, anélkül hogy emiatt hátrányt szenvednének. Beszélgetés egy ideológiáról, amely birtokba akarja venni a mindennapjainkat.

Birgit Kelle

1975-ben született, férjezet, 4 gyermek édesanyja. A *The European* elnevezésű vélemény- és vitaportál rovatvezetője. Számos írásában (többek közt a *Die Welt* és a *Focus c. lapokban*) síkra száll azért, hogy a nők szabadon választhassák meg életútjukat, és állami támogatást követel azok számára, akik saját maguk nevelik gyermekeiket.

A *Frau 2000plus* nevű női érdekvédelmi szervezet elnöke, továbbá a *New Women For Europe* nevű Európai Unió csúcsszervezet elnökségi tagja.

Mi az ön egészen személyes indítéka, hogy így fellép a gender ellen, és felvilágosító munkát végez?

A gender kérdésköre úgymond kéretlenül hullott az ölembé, mivel eleinte az mozgató, hogy megvédjem háziasszonyi és anyai szerepemet. Megállapítottam, hogy a feministák nem akarnak támogatni, inkább még harcolnak is ellenem. Mivel ez igencsak érthetetlen volt számomra – hisz mindig arról lehetett hallani, hogy ők a nőkért szállnak síkra – elkezdtem foglalkozni a feminizmussal és annak történetével. Ennek kapcsán az ember nem térhet ki az ún. gender mainstreaming elől. Csak lassanként fogtam fel, milyen zavaros indítékok húzódnak meg annak háttérben, hogy igyekeznek lerombolni nem csupán a férfiról és a nőről, de a családról alkotott elképzeléseinket is.

Ön „megvédésről”, „nem-támogatásról”, sőt „lerombolásról” beszél. Mit élt át, amikor fiatalon, jól képzett nőként (23 éves, újságíró) először lett édesanya, hogy ilyen erős kifejezéseket használ?

Akkoriban a baráti körömben és a munkatársnőim között is nekem született elsőként gyermekem. Mindenki kéretlenül osztogatta nekem a jó tanácsokat, hogyan is csináljam majd, ha itt a kicsi. Úgy képzeltem, hogy először is három évig otthon maradok. Rögtön jött az észrevétel: „De hát ma már nem kell így lennie.” „Persze, nem kell, de én akarom” – válaszoltam csupa értetlenséget aratva. Akkor azt gondoltam, velem nincs valami rendben, mivel mindnyájan egyetértettek abban, hogy semmi esetre sem kellene a gyermekemmel maradnom. Csak később jöttem rá, hogy valójában a többséghez tartozom. Feldühít, hogy elsősorban más nők ennyire nem mutatnak megértést a döntésem iránt, és nem fogadták el.

Sokan nem is tudnak mit kezdeni a „gender” és a „gender mainstreaming” kifejezésekkel. Mit kell alattuk érteni?

A gender-mozgalom különbséget tesz a biológiai nem, ezt jelöli az angol eredetű „szex” fogalom, valamint az ún. „szociális nem”, tehát a gender (ugyancsak angol szó – a magyar kiadó megj.) között. Abból indul ki, hogy a biológiai és a szociális nem nem feltétlenül fedi egymást. E szerint az elmélet szerint tehát tetszőlegesen kiválaszthatjuk magunknak a nemünket, akárcsak egy nevet vagy egy vallást. A mainstreaming (angol: főáram – a magyar kiadó megj.) pedig azt fejezi ki, hogy ennek a gender-szemléletnek kell befolyonia a társadalom fő fejlődési irányába, és életünk valamennyi területét ebből a szempontból kell látnunk. Ezáltal állítólag a nemek egyenrangúságát kívánják elérni.

„Valamennyi önkényuralmi politikai rendszer megpróbált éket verni a családba, és igyekezett a gyermekeket a lehető leggyorsabban kivonni a szülői befolyás alól.”

Mi végre férfi és nő egyenlőségének ez a parancsa, amit egyenrangúság címen „adnak el”? Mi a különbség egyenlőség és egyenrangúság között? Úgy tűnik, mintha ezt sokan (tudatosan) egy kalap alá vennék...

Ebben a vitában valóban sok mindent összemossnak. Korábban még „egyenjogságról” beszéltünk, ami helyes is volt. A férfiakat és nőket megillető azonos jogokról volt szó. Az egyenrangúság és az egyenlőség viszont figyelmen kívül hagyja a két nem közti különbségeket. Vajon azzal teremteném meg egy nő egyenrangúságát, hogy semmibe veszem a férfival szembeni másságát? Úgy vélem, ez sokkal inkább a különböző szükségletek tagadása. Állandóan azt hangoztatják, hogy ahol egyenlőtlenség uralkodik, ott szerephez jut az igazságtalanság, az igazságtalanság pedig természetesen társadalomellenes, tehát fel kell számolni. A végzetes hiba az, hogy eközben összekeverik az esélyegyenlőséget az azonos eredményességgel.

A gender-mainstreaming szerint a modern ember már nem férfi vagy nő, hanem semleges. Attól függően, hogy éppen mi szeretne lenni, folyton „áthangolhatja” magát érzelmileg. Az „apa” és az „anya” szót is eltörölték, hivatalosan már csak „szülő” létezik, a többes számot jelölő ’k’ nélkül. Így mind az apa, mind az anya egy „szülő”. Nem mond ez ellent a tudományos kutatásoknak és a hosszú távú tapasztalatoknak, amelyek azt igazolják, hogy a férfi és nő közötti különbségek nem szorítkoznak csupán a biológiai nemre?

Még csak tudomány sem szükséges ehhez, elég a józan paraszti ész! Egy gyermek nemzéséhez szükség van férfira és nőre, ezen éppenséggel lehetetlen változtatni. Ez biológiai, természet, teremtési rend. Az agykutatás még azt is kimutatta, hogy a férfi és a nő agyszerkezete teljesen eltérő. Az apa és az anya különböző, nem pedig azonos módon gyakorol befolyást a gyermekre, éppen ezért nem is lehet őket felcserélni. A gyermeknek apára és anyára van szüksége, hogy egyfelől legyen előtte követendő példa, másfelől viszont képes legyen elhatárolódni a másik nemtől. A legkisebb lányom hat éves. Ő azt mondja magáról, hogy kislány, mint „anyu”, apu viszont „fiú”, akárcsak a bátyjai. Ezáltal rendbe teszi a maga kis világát.

Az Ön első gyermeke lány, aztán jött egy fiú. Vajon szülőként nem „kényszerítették rá” a gyermekeikre a hagyományos szereposztást – először minden rózsaszín és csupa baba, aztán a kis férfi számára autókkal és „férfias színekkel” felszerelt gyerekszoba -, és nem ezúton „hozták létre” az agy eltérő felépítését?

Most úgy beszél, mint egy gender-aktivista! Akkor valóban úgy voltam vele, hogy ebből a rózsaszín örületből én kimaradok. A kislányunk egyszerűen tarka ruhákat kapott, mindet semleges színekben, tehát egyáltalán nem is kezeltük őt kifejezetten lányként. Pontosan három évig voltunk képesek ezt megtartani. Akkor óvodába került. Egy héten belül lett három kedvenc színe: a világos rózsaszín, a sötét rózsaszín, a még sötétebb rózsaszín és minden, ami csillámos volt! Meglátta, amit mi mindvégig visszatartottunk tőle, és egész egyszerűen szeretett volna egy teljesen szabályos kislány lenni. Így megkapta a csillámos hajcsatokat és a rózsaszín ruhácskákat. Azután született egy fiunk. Ugyanabban a szobában lakott, mint a nővére. Elvileg tehát a megannyi kisebb-nagyobb baba és plüssállat között kifejleszthette volna „nőies” oldalát. De mi sem állt távolabb tőle! Egy idő után megállapítottuk, hogy van egy kedvenc játéka: egy tigriscsikos plüsskacsa. Hogy miért? Mert ez volt az egyetlen játék, amelynek kerekéi voltak. Csak ekkor tudatosult bennünk: Persze, hát ő egy fiú, neki más kell.

Akkor aztán felszerelkeztünk – autók, vonat – és ő volt a világ legboldogabb fiúja! Egy álló éven keresztül csak azzal foglalatzkodott, hogy kis Matchbox-autókkal újból és újból beálljon a parkolóhelyre, meg mindenhová menjen velük. Akkor ne akarja nekem senki bebeszélni, hogy én erőltettem rá ezt a „férfias” szerepet!

Az Eifel Nemzeti Park (az Eifel-hegység területén Németországban – a magyar kiadó megj.) 2013. évi reklámbrosúrájából törölni akarták a szarvasok párosodásával kapcsolatos képeket, „mert az ilyesmi erősíti a sztereotip nemi szerepeket”. Észak-Rajna-Vesztfália tartomány 27 ezer eurót fizetett a tanulmányért. Egyszerűen nem szabad léteznie annak, ami van?

Ez az „erdőtanulmány” tiszta vicc. Sztereotip nemi szerepek szarvasoknál. Tulajdonképpen nem is kell ennél többet mondani, hogy az ember megmutassa, micsoda esztelen kutatók folynak itt a gender nevében és a mi pénzünkön. Ki az, kérdem tisztelettel, aki meghatározza mi a sztereotip?

Néhány éve az EU parlamentjének egyik képviselője azt követelte, hogy Európában a reklámok és a tömegtájékoztatási eszközök többé ne mutassák be a nőket háziasszonyként, és négy gyermek édesanyjaként ugyanolyan sztereotíp teremtmény vagyok, mint a szegény szarvasok az Eifel - hegységben. Egyre abszurdabbá válik a dolog. Judith Butler, a gender-elmélet egyik amerikai előhírnöke, aki bevallottan leszbikus, következetesen az önzanság felszámolásáról, egy olyan másfajta emberről beszél, aki mentes a hagyományos, biológiailag meghatározott nemi szerepektől. Ezt az embert lehetőleg már a kora gyermekkorban ki kell fejleszteni. Az effajta nevelés célja, hogy az egyén végül sokféle választási lehetőség közül találja meg saját nemi identitását.

Nyíltan kimondott cél a gyermekek összezavarása nemiségük tekintetében. E mögött a hagyományos család eltörlésének szándéka húzódik meg?

Természetesen. Elvégre az összezavarás alapeszméje nem vezethet elégedettséghez, hanem csakis békétlenséghez. Mit használna a gyermeknek, ha kétségbe vonom a női vagy férfi mivoltát? Szabad lesz ezáltal? Nem, de bizonytalanságában nyitottá válik más elgondolások számára, ezzel pedig ez az ideológia ajtót nyit magának a gyerekekhez. A hagyományos családnak egy ilyen társadalmi eszmerendszerben már nem is szánunk szerepet. Ha a férfi és a nő már csak szociális szerkezetek, akkor az apából és anyából álló szülőség is egy szerkezet csupán. Ez annyit jelent, hogy bárki lehet szülő, aki annak érzi magát. Itt aztán három-négy „szülőnek” is van helye, semmi sem biztos már. A nőkbe azt sulykolják, hogy csökkent értékű munkát végeznek, ha otthon maradnak, és örömmel átadják magukat a gyermeknevelésnek. Módszeresen dolgoznak azon, hogy a gyermekeket minél előbb és lehetőleg egész nap bölcsődében gondozzák. A szülők meg a haladás és a jólét jegyében átengedik csemetéiket az államnak, ezáltal messzemenően elveszítve a velük kapcsolatos befolyásukat. Ez az NDK-s idők emlékeztet, azzal a különbséggel, hogy akkor a Nyugaton élő nők részvétellel voltak azok iránt az édesanyjak iránt, akiknek le kellett adniuk a gyermekeiket.

Valóban egyre inkább közelítünk egy az NDK módjára felépülő társadalmi modellhez. Én Romániából származom, ott is ez felelt meg az érvényes társadalmi mintának. Teljes joggal állíthatjuk, hogy valamilyen önkényuralmi politikai rendszer megpróbált éket verni a családba, és igyekezett a gyermekeket a lehető leggyorsabban kivonni a szülői befolyás alól. A cél az volt, hogy az állam a kicsiket idejekorán a mindenkor elvárásokhoz igazodó polgárokra nevelje. Szégyen, hogy a szabad Nyugaton manapság „korszerű családpolitikának” tekintjük az effajta berendezkedést.

A bölcsőde, mint a fejlesztés helye már hároméves kor alatt, amitől a szülőknek nem szabadna megfosztaniuk csemetéiket. Mit kínál a bölcsőde, mit a szülői ház?

A szülői háznak van egy döntő előnye, amit egyetlen állami intézmény sem ké-

pes biztosítani: a szeretet, a ragaszkodás, a figyelem. Az állam nem képes szeretni. Az állam képezhet, felügyelhet, de sosem pótolhatja a szülői ház szeretetét.

Szomorú tény, hogy Svédországban, egy olyan országban, amely a bölcsődei gondozás tekintetében az éllovas szerepét töltötte be, a legmagasabb a fiatalok (az egykori bölcsődések) között az öngyilkosságok száma. Ennek ellenére úgy tűnik, nem ad okot megfontolásra (amit a kutatás már rég igazolt, és minden pedagógus lelkére kötik), vajon a kötődés – ebbe beleágyazva pedig az egészséges személyiségfejlődés – nem élvez-e előnyt a képzéssel szemben.

Vannak ilyen megfontolások, és ezeket a neveléstudomány képviselői, a pszichológusok és az agykutatók is alátámasztják. Egyedül a politika hagyja figyelmen kívül, sajnos a feministák is. Nem szabad lennie, amit nem akarnak, hogy legyen. Hiszen ha elismernék a szülők különleges szerepét és feladatát – mindenekelőtt az édesanyákét is a korai nevelésben -, akkor nem szabadna folytatni ezt a politikát, amely ilyen korán kiszakítja a gyermekeket a környezetükből. De mivel a gazdaság, a politika és a feministák is a munkaerőpiacon akarják látni a nőket, úgy tesznek, mintha bennünket édesanyjakat bármelyik rész munkaidős bölcsődei alkalmazott pótolhatna.

Látszólag senki sem veszi észre, hogy a gender mainstreaming égisze alatt egy a társadalom átfogó átnevelését célzó program zajlik. Ön mivel magyarázza ezt? Vagy talán jelentkeztek már Önnek olyan szülők, akik szülői mivoltuktól megfosztva érzik magukat (a csemetéikkel töltött időt és a nevelési tartalmakat illetően)?

Az elején a gender mainstreaming furcsa kifejezéséről beszélünk. Az, hogy senki sem képes megmagyarázni, feltehetően az elgondolás része volt. Amit nem tudok értelmezni, az ellen nem is harcolhatok. Ráadásul sokáig úgy tettek, mintha a gender a nők segítségét jelentené. Vagyis a nők támogatásának leple alatt sikerre vittek egy ideológiát, és senki sem emelte fel ellene a szavát, mivel nem is akarta senki magára venni a nőellenesség vádját. Időközben viszont éppen a gyermekek iskolai szexuális nevelésének kérdése kapcsán nagyon sok szülő jelentkezik, akik megértették, hogy itt az ő megkerülésükkel bele akarják kényszeríteni a gyerekeket bizonyos gondolkodási sémákba. Ezen kívül nagyon sok nő szólal meg, akiket nyomaszt az a társadalmi elvárás és az annak való megfelelési kényszer, hogy szülés után lehetőleg minél gyorsabban újra jelenjenek meg a munkahelyükön. Ők szívesen gondoznák a gyerme-

keiket, de a politika ezt anyagilag szinte lehetlenné teszi.

Ha a lakosságnak a szexualitáshoz való alapvető hozzáállását meg akarják változtatni, akkor a gyerekeknél kell elkezdni. A gender mainstreaming esetén nyilvánvalóan többről van szó, mint pusztán a kislányok kicsalogatása a baba- és a fiúk kicsalogatása az építőkocka-sarokból. Miért engedi ilyen sok szülő készségesen, hogy átneveljék a gyermekeiket? Tudatlanságból, vagy mert hisznek a többségnek?

Mindkettő közrejátszik! Csak az iskolai szexuális oktatás körül kialakult vita kapcsán kezdték szülők tudatosan megkérdőjelezni a tananyagot és az elgondolásokat. Sokan valóban semmit sem tudnak a pedagógiai elképzeléseiket meghatározó gender mainstreaming háttéréről. De ugyanakkor hisznek a többségnek is, ami feltehetően nagyon is emberi dolog. Ha mindenki azt mondja nekem, hogy ez a helyes, akkor egyszer csak el is hiszem – annál is inkább, mivel nyilvánvalóan alig hallhatóak ellentmondó hangok. Dolgozom rajta, hogy ne így legyen!

Figyelemre méltó, hogy ilyen elképzelés egyáltalán bekerülhetett az Európai Bizottság dokumentumaiba, továbbá bejuthatott valamennyi közintézménybe, így a főiskolákra is. Időközben mintegy 30 szakterületre kiterjedően 223 olyan professzori állás létezik, amelyeknél a fő hangsúly részben vagy egészen a gender - kutatáson van. Elképzelhető, hogy ez a termelési rend ellen irányuló súlyos támadás nem divatjelenség csupán, hanem egy átfogó terv része, amely az ember és a társadalom gyökeres megváltozását eredményezi?

Őszintén szólva, én inkább ostobaságra gondolok, semmint átfogó tervekre. A legtöbb politikusnak, akit erről a témáról megkérdeztem, fogalma sincs a gender mainstreaming eszmei gyökereiről. Meggyőződésük, hogy ezzel a nőket segítik. Ami pedig a legrosszabb: jót akarnak. Lehet, hogy egy maroknyi ember nemzetközi szinten változásokat akar előidézni a társadalomban. De erre azt mondom: mi vagyunk a többség, így egyszerűnek kellene lennie az ez ellen való fellépésnek. Persze a többséget végre mozgásba kell hozni. Mások sikere a mi tértelenségünk eredménye. És pontosan ez az, aminek véget kell vetni!

Sok európai országban nő az ellenállás a gender – forradalommal szemben. Franciaországban 2013-ban létrejött egy tömegmozgalom, amely többek között küzd az államilag erőltetett iskolai gender – nevelés ellen. Más országokban viszont, mint pl. Németországban vagy Svájcban, alig-alig mutatkozik ellenállás, vagy mégis?

De igen. Németország 2014-ben felébredt Csipkerózsika – álmából. A tüntetések nem olyan nagy létszámúak, mint Franciaországban, de meglepő, hogy egyáltalán sor kerül rájuk, és egyre több városra terjednek ki. Én elég kedvezőnek látom az események alakulását.

Nagyon köszönöm az interjút.

*Az interjút készítette: Daniela Wagner
Átvétel az Ethos újságból*

A sziget

Volt egyszer nagyon régen egy sziget, ahol emberi érzések éltek: a Vidámság, a Bánat, a Tudás és még sok más, így a Szeretet is. Egy napon az érzések tudomására jutott, hogy a sziget süllyed. Ezért valamennyien előkészítették hajóikat és elhagyták a szigetet. Egyedül a szeretet akart az utolsó pillanatig maradni. Mielőtt a sziget elsüllyedt, a Szeretet segítségért imádkozott. A Gazdagság egy luxushajón úszott el a Szeretet mellett.

Ő megkérdezte:

* Gazdagság, el tudnál vinni magaddal?

* Nem, nem tudlak! A hajómon sok aranyat, ezüstöt viszek, itt nincs már hely számodra!

Így hát megkérdezte a Szeretet a Büszkeséget, aki egy csodaszép hajóval közeledett:

* Büszkeség, kérlek! El tudnál engem is vinni?

* Nem Szeretet, nem tudlak elvinni! – válaszolt a Büszkeség, - itt minden tökéletes, és te esetleg árthatnál a hajómnak!

Hát, a Szeretet megkérdezte a Bánatot is, aki éppen előtte hajózott el:

* Bánat, kérlek, vigyél el magaddal!

* Oh, Szeretet – mondta a Bánat – én olyan szomorú vagyok, de egyedül kell maradnom a hajómon!

A Vidámság is elhúzott a Szeretet mellett, de olyan elégedett és boldog volt, hogy meg sem hallotta a Szeretet kérését.

Hirtelen megszólalt egy hang:

* Gyere Szeretet, én, elviszlek téged!

Aki megszólalt, egy öregember volt. A szeretet olyan hálás volt és olyan boldog, hogy elfelejtette megkérdezni az öreg nevét.

Amikor földet értek, az öreg elment. A Szeretet úgy érezte, sokkal tartozik neki, ezért megkérdezte a Tudást:

* Tudás, meg tudod mondani, ki segített nekem?

* Az Idő volt – mondta a Tudás.

* Az Idő? – kérdezte a Szeretet. – Miért segített rajtam az Idő?

A Tudás válaszolt:

* **Mert csak az Idő érti meg, hogy milyen fontos az életben a SZERETET!**

Reményik Sándor

Mindegy

Ha ezt a szót, e kurta szót

Ki tudnám egyszer ejteni

Egyszerűn, hangsúlytalanul,

Ahogy ágról a zúzvara pereg,

Ahogy az esőcsepp a mélybe

hull...

Ha tudnám egyszer ezt úgy ejteni,

Hogy nem kellene mögő rejteni

Fájó lemondást, keserű dacot,

Titkolt reményt, elfojtott haragot.

Ha úgy ejthetném, hangsúlytalanul,

Ahogy ágról a zúzvara pereg,

Ahogy az esőcsepp a mélybe hull.

Akkor én derült volnék, mint az

ég,

És nyugodt, mint a halottaknak

arca

Az ünnepi, ravatalos szobában,

És rendületlen, mint az Alpések,

S erős, mint az Isten a magasságban.

Felkelek Isten hatalmával, ami kormányoz engem,

Isten erejével, ami megtart engem,

Isten bölcsességével, ami utat mutat nekem,

Isten szemével, ami előre tekint nekem,

Isten fülével, ami meghall engem,

Isten szájával, ami szól értem,

Isten kezével, ami megvéd engem,

Isten útján, ami óv engem,

Isten seregével, ami megszabadít az ördögi csapdákból, a gonosz csábításoktól, a természet gyarlóságaitól, mindentől, ami káromra van...

Krisztus velem, Krisztus előttem, Krisztus mögöttem,

Krisztus bennem, Krisztus alattam, Krisztus fölöttem,

Krisztus fektemben, Krisztus ültömben, Krisztus felkeltemben,

Krisztus a szívében mindazoknak, kik rám gondolnak,

Krisztus nyelvében mindazoknak, kik hozzám szólnak,

Krisztus a szemében mindazoknak, kik engem látnak,

Krisztus a fülében mindazoknak, kik engem hallanak.

Megváltásod, Uram, legyen mindig velünk!

A FELELET

Milliók imádsága hat fel hozzád.

Imádnak - gépeket, gőzsistergést, a szikra vilanását,

lendülő kereket és zörgő láncot, gigászi betonfalakat.

Festett vásznat, kegyes kőtornyokat, akkordot, ritmust, aranymetszetet - ezer gramm agyvelőt imádnak.

Az izmok dacos szövését, csillagokat és véredényeket;

kerengő vérük, vagy a sírok halmát,

villogó kardot és aranyhegyet.

A véletlent. Tervek ravasz szövését, tovasuhant

szót, örületet, törvényt,

maguk alkotta rendszert - és a semmit.

Mind felvetődik alacsony egükre, s hangzik körül a földön az imádság:

ravasz susogás, sikoltozó átok,

felhördülő vágy, tompa megadás, pogány

követelés -

harsog, nyöszörög ... elhal - sötét éjben.

S nem hallja senki, rajtad kívül, akit senki nem ismer.

S Te, Isten, Te látod a földgolyót, mint vergődő szívet.

Vak káromlások karában ott halod a könyörgést is.

A segélykiáltást,

az elveszettek feléd sikoltását.

A kínzó kérdést:

„Hol az igazság, az élet, az út?”

És Te felelsz.

Irgalmas és felérhetetlen, akit nem látnak, nem ismernek.

Feleletül ajándékul adod önmagadat. – Az éjben valahol

szegény jászolban, szűk istálló mélyén fekszik egy gyermek.

NE FÉLJ, ÉN ERŐS VAGYOK!

Szt. Patrik, Írország, V. század

Jussatok még előbbre!

„Egyébként pedig testvéreim, kérünk és intünk titeket az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek – s amint éltek is – ebben jussatok még előbbre.” 1Thessz 4,1

Igehirdetés

Ceglédi vallásánár-lelkipásztor éveimben az ottani református egészségügyi gyermekotthonban jártam. Sok beteg, fejlődésében elakadt, testileg és szellemileg fogyatékost gondoztak ott, de valamennyi között az volt a legszomorúbb látvány, amikor egy csaknem húsz éves, testi méretei szerint azonban kisbaba méretű fiút láttam. Kicsiny korában megállt a fejlődése, nem növekedett tovább. Ágyban fekvődt, pelenkázni kellett, és beszélni sem tudott. Azóta sem tudom elfelejteni, és mindig eszembe jut, amikor a lelki fejlődés dolgáról beszél hozzánk Isten igéje. Vajon a lelki és hitbeli fejlődés – ami nem látszik ennyire külsőképpen –, nem ugyanolyan fontos, mint a testi növekedésünk? Minden bizonnyal az, és ha megállunk benne, akkor éppen olyan nyomorultak vagyunk, mint az említett fiú –, a Szentírás sok-sok példán mutatja ezt meg számunkra.

Pál apostol szolgálata idején Isten választott népe kifejezetten megfeneklett a belső lelki úton és önmagát emésztette, úgyanynyira, hogy Kr. u. 73-ban nem csak templomát, de fővárosát és egész országát is elvesztve szétszóródott a világban. Ma ezt a szép biztatást kapjuk az igéből, hogy „testvéreim, kérünk és intünk titeket az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek – s amint éltek is – ebben jussatok még előbbre.”

Mi az akadályja annak, hogy valaki előbbre jusson hitében, belső, lelki növekedésében?

1. Első minden bizonnyal a tunyaság, a tétlenség, ami mögött rendszerint az ambíció: a hit hiánya bújjik meg. Márai Sándor – most igen népszerű íróvá lett szerint van vízszintes és függőleges lustaság, vagyis lehet tunyálkodni fizikailag, testileg – ez a vízszintes lustaság. Aki azonban nem olvas, nem gondolkodik, nem enged magához közel értékes gondolatokat, nem teszi ki magát jó és értékes szerzők műveinek, legyenek azok regények, versek, drámák, zenék vagy képzőművészeti alkotások, az függőleges lustaságban szenved. És mind a két fajta lustaság mögött ott a hit hiánya

– úgyis mindegy, mondja az ember, és aztán valóban marad is minden a régiiben.

2. Ugyanígy megkötözi a lelket a félelem, amikor valaki őrizgeti magát, mert attól tart, hogy tönkremegy az élete, ha megújul.

Pál pontosan tudta, hogy botozások, korbácsolások és megkövezések várnak rá, ha lelkileg továbblép onnan, ahol van, de legyőzte félelmét. Aki őrizgeti magát – csak maradjon minden a régiiben, abból baj nem lehet – talán az fog később éppen a legnagyobb bajba kerülni.

3. De a lustaságon és a félelmen túl van még valami, ami nagyon lefékezheti az ember lelki előbbre jutását, és ez az önelégültség. Amikor valaki úgy el van telve magától, hogy azt gondolja, egyáltalán nincs szüksége megújulásra, ő jól van úgy, ahogy van.

Ezen lehet talán a legnehezebben segíteni, mert az illető nem is akarja, hogy rajta egyáltalán segítsenek. Hagyják őt békén, ne zavarják köreit, majd ő mindent maga elintéz Istennel. Ahogy mondani szokták, imádkozni otthon is lehet, minek nekünk az egyház. Igen, az biztos, hogy mindenki

saját maga felel majd az élete dolgairól. De ahogy testi egészségségünk rászorulunk néha hozzáértő orvos segítségére, hiába tettünk meg magunk mindent érte, amit csak tudtunk – hát úgy a lelki egészségünk dolgában is eljönnek a pillanatok, amikor nagyon is a közösség tágabb és bölcsőbb hangjára volna szükségünk ahhoz, hogy magunkra találjunk, sőt, még annál is mélyebb és hatalmasabb szóra, közvetlenül Isten igéjére.

Hát ki-ki nézzen nyugodtan magába: lustaság, félelem vagy éppen önelégültség fékezi le őt abban, hogy nem jut előbbre onnan, ahol van – mert a stagnálás, egy helyben maradás sokkal súlyosabb dolog, kivált pedig a lelki, hitbeli fejlődésünkben, mint azt általában gondolnánk.

1. Az első lépés, amit meg kell az embernek tennie, az a saját magától való szabadulás. Nyilván megvan egy jelleg, amit születésünk óta hordozunk, hiszen a testünk magassága, a szemünk színe, a szüleinink tulajdonságai, mind hatottak ránk, olyan adottságok, amiktől nem lehet és nem is kell szabadulni.

Sokan azért nem olvassák a Bibliát napon-

ta, mert az mindig kikezdi a lényünket, rámutat a hiányosságainkra és megmutatja nekünk, hol is állunk valójában. Bizony, ebben ítélet is éppen elégszer akad. Akik pedig ezt nem kedvelik, azok aztán kimaradnak a jó dolgokból is, a vigasztalásból és az erősítésből is, abból, amikor átlendíténé az elkeseredett embert a holtpontra a Szentlélek szava, amikor rámutathatna arra az egyetlen lépésre, amit ott bent, a szívünkben meg kellene tenni, és minden rendbe is jönne tőle.

2. Van azonban az igei biztatásnak egy árnyalatnyi többlete, ami mellett kár lenne elmennünk.

Előremenni, növekedni az tud, aki gyarapodik is, akinek van mit magával vinni. Üresen, tartalékok nélkül mindig jönnek a bajok, és nincs hová nyúlni. „Jussatok még előbbre”, hadd ismételjük meg, gyarapodjatok, legyen veletek érték, vigyék magatokkal azt, ami arra érdemes – mint egy nagy kirándulásra a hátizsákban. Vajon mit tartalmaznak a hátizsákjaink, amit lelki értelemben magunkkal viszünk? Péter apostolt az mentette meg, hogy bár megtagadta Jézust, mégis emlékezett az ő szavára is, amikor már csak sírni tudott azon, mi is lett öbelőle. (Lk 22,61)

3. Aki tényleg szeretne előbbre jutni, annak tanácsos emlékezni a növekedést adó Istenre. Ezt olvassuk Pál apostolnál: „Én plántáltam, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést. Ezért az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak a növekedést adó Isten.” (1Kor 3,6–7) Igen, amikor mi emberek öbenne bízunk, életünk dolgaiból őt ki nem hagyjuk, hanem éppenséggel megkérdezzük és a választ komolyan is vesszük, akkor jó úton járunk.

A bizonyosságot: a növekedést Isten adja. Menjünk hát oda őhozzá, minél közelebb, hogy hallhassuk mindig a hangját, és akkor lesz majd előmenetele, lesz majd lelki növekedés. Minden vasárnap, minden istentisztelet, minden igei alkalom ezért fontos.

Három fiú édesapjaként reggelente pár percenként ébresztgettem a fiaim. Visszaragadt a szemük többször, de amikor látták, hogy én vagyok az, aki ébresztgeti őket, nem riadtak fel, hanem lassan szépen felkeltek. Egy új nappal, az új növekedés vette kezdetét.

„Egyébként pedig testvéreim, kérünk és intünk titeket az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek – s amint éltek is – ebben jussatok még előbbre.” Így legyen! Ámen.

(zebedeus)

Sorozat!

Istennek bőséges gondoskodása: Krisztus

A te kenyered Jn 6,33..."

„ Mert az - az Isten kenyere , a mely mennyből száll alá, és életet ad a világnak”

Az itald Jn 4,14

„ Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik : hanem, az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútforrása lesz ő benne „

Gazdagságod Fil.4,19

„ Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségteket az Ő gaz-

dagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban „

Bölcsességed 1Kor 1,30

„ Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban ,ki bölcsességül lőn nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul „

Igazságod Jer 33,16

.... És így hívják majd ŐT : Az Úr a mi igazságunk „

Mindened Kol 3,11

„ A hol nincs többé görög és zsidó : körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, scithiai, szolgál, szabad, hanem minden és mindenben Krisztus „

Jöjj !—ezt kiáltják Isten bizonyágtévői
Jöjj !—minden prédikáció, evangélizáció egy – egy meghívás
Jöjj !—így hívogatnak Isten szolgálói, Krisztus gyülekezete
Jöjj !—ez a keresztkalk, szelíd üzenete
Jöjj !—a szeretet keres, hívogat
Jöjj !—minden szenvedés, nyomorúság egy – egy hívogatás
Jöjj !—Jézus, az Üdvözítő hív minden embert, ifjút és öreget egyaránt
Jöjj ! --- így hív a Szentlélek is
Jöjj ! --- így hív a Biblia, az Újtestamentum, és minden evangéliumi irat
Jöjj ! --- ezt mondja minden egyes nap, amint jön és tűnik, mind erre figyelmeztet

Az Órásműhelyben

Egy órásműhelyben a polcra tettek egy éppen elkészült kis órát. Ott állt két idősebb óra között, amelyek buzgón ketyegték másodperceiket.

- Úgy, most tehát rajtad a sor – mondta az egyik a kettő közül. – Sajnálalak! Most ugyan vidám vagy, de várj csak, majd ha egy évben több mint 31 milliószor ketyegsz, akkor erőd végén leszel.

- Micsoda, 31 milliószor ketyegni! – kiáltotta ijedten az újonnan jött. - Arra sosem volnék képes! – és kétségbeesésében azonnal meg is állt.

Ekkor beleszólt a beszélgetésbe a másik óra:

- Te buta jószág, minek hallgatsz ilyen szóbeszédre? Nincs semmi baj. Egyszerre mindig csak egyet kell ketyegned. Próbáld meg újra, ugye, ez nem is nehéz? És most még egyet, ezt is ugyanolyan könnyen, és most csak így mindig tovább.

- Ó, hát ez egyenként nem is nehéz! Akkor újra kezdem! – kiáltott megkönnyebbülve az új óra. Összeszedte magát, és bátran ketyegett tovább, egyszerre mindig csak egyet. Nem számolta sem a napokat, sem a hónapokat, de az év végére 31 milliót ketyegett, és szinte észre sem vette.

Bár csak mi, keresztények is csak egyik másodpercet a másik után vennénk, és nem az egész évet egyszerre! Az ÚR imádságában a „mindennapi” szükségsegekről van szó (Máté 6,11). „ Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” – mondja az ÚR (Máté 6,34). És ez az ígéret négyezer év után is érvényes: „.....élteden át tartson erőd!” (5.Mózes 33,25)

Borongás naplementekor

Közelebb hozzám a vég, mint a kezdet.
Még dús gerezdek
Hintálnak izmos száramon.
A szüretelők fiatalja, vénje
Sikongva jár még mézes venyigémre,
Még idecsalja illatom.

Még szeretem az ablakom kitárni,
Hegyeket járni
Hajlós bokám nem lomha még.
Mégkönnyezem az eldobott virágot,
S ha két szerelmemt összenézni látok,
Még mindig áldást mondanék.

De néha nincsen íze a gyümölcsnek.
Már néha bölcsnek
És hüvösnek érzem magam.
Sokszor messzének látom már a messzét,
S mint nesztelen fecske a ház ereszét,
Valami olykor megsuhan.

Hajamban több a szürke, mint a barna.
Az évek karma
Belém-belémkap vértetőn.
Meg-meglegyint a túlnani sötétség,
Mikor az esti nap legördülését
Lesem a hűlő hegytetőn.

Nézem a gyorsan eltűnő korongot,
És elborongok,
De sohasem a múltakon:
Még nem tanultam visszanezni mélán,
A pezsgő pír az esti ég acélán
Nekem még hívó sugalom.

Megyek, megyek az alkonyati fényben,
Piros reményben,
Előretárva két karom.
Mit bánom én, ha nő az árnyék!
Mindent, mindent, ami rendelve vár még:
Fiatal szívvel, akarom.

Sík Sándor

EGY CSEPP KÖZELÉB

Szabadon imádkozni

Van valahol a képzeletünkben, az álmainkban, a reményeinkben egy igazi Európa. Hagyományos értékekre épülő, azokat követő része a világnak, ahol kultúrák, nyelvek, vallások és hitek nemcsak békében megférnek egymással, de kölcsönhatások révén segítik, gazdagítják is a másikat. Amikor kimondjuk ezt a szót: Európa, erre az ideális helyre asszociálunk nemcsak mi, helyben lakók, hanem a föld minden népe. Pedig ezt az ideális Európát egyre kevesebben és egyre kevésbé látják. Milán Kundéra a 80-as évek elején írta, a hagyományos, az anyagi és eszmei értékeket összhangban tudó Európa már csak itt található a Varso, Prága, Budapest, Belgrád tengelyen, a Nyugat végérvényesen konzumálódott, s csak itt, Közép-Európában tartják életben néhányan az eredeti európai szellemet. Félő, Kunderának igaza volt, hisz meglepődve tapasztaltuk, hogy ebben a nagy, közös Európában akikre rábízott e hagyományos szellemiség megőrzése, azok jelentős része valami egészen más akar megőrizni, s egyes tradicionális alapértékeknek nemcsak meghatározó jelentőségét tagadja, de egyenesen károsnak ítéli. S teszi ezt más európai értékekre hivatkozva, mindenekelőtt a mindig, minden helyzetben előrangatható toleranciára. Nagy-nagy türelem és empátia kell ahhoz, hogy elviseljük, amikor hisztérikusán számon kérik rajtunk. Mert a politikai korrektség nem európai érték, sőt, épp ellenkezőleg, az európai szellemiség arra épült, hogy pontosan meghatározták az alapvető fogalmak jelentését.

A magyar vasutat megbénító, harmadik világbeli migránsok, akiknek döntő többsége szírnek vallja magát, szintén azt a valóságban nem létező és egyre kevésbé megjeleníthető Európát vizionálja maga elé. „Mi demokraták vagyunk. Szabadon szeretnénk élni és imádkozni” - nyilatkozta egy ifjú ember lapunk munkatársának. „Amikor Iránból elindultak, csak egyetlen tervük volt, a keresztény Európa” - mondja a másik megszólaló, s hogyan győzzük meg őket, hogy a jelenlegi Európai Unióban ezeket a vágyálmokat hiába keresik? A keresztény Európa vezetői ma azt várják el a keresztényektől, hogy a tolerancia nevében korlá-

tozzák hitük szabad kinyilvánítását, hogy ne zavarják a más hitűek komfortérzetét. Természetesen vallásszabadság van, csak az imádkozás szabadságának vannak apróbb korlátai, olyanok például, hogy igyekezzenek azt a templomokon belül tartani. A keresztény Európa már jó ideje nem keresztény, mondhatnánk, ha azt keresték, akkor jócskán eltévedtek szegény migránsok, de a muzulmán Európát lehet, hogy összehozzák, mert ha egyszer elegendő szavuk lesz, ők nem lesznek szemérmesek az iszlám döntő jelentőségét hangoztatni az európai kultúra kialakulásában.

Persze a kérdés itt lebeg, ha muzulmánként szabadon szeretnének imádkozni, ráadásul még született demokraták is, miért nem a térség mélyen vallásos országaiba emigrálnak, ahol ugyan a demokrácia kisebb-nagyobb kihívásokkal küzd, de az igazi demokráta arról ismerszik meg, hogy küzdeni is képes a néphatalomért. A térség számos országában nemcsak szabadon, de zavartalanul imádkozhatnának, ráadásul a gazdasági helyzetük is elbírná a menekültek ellátását, befogadását és integrálását. Ebbe esetleg az Amerikai

Egyesült Államok is investálhatna egy kisebb (nagyobb) összeget, ha már akkora demokráciát hintett szét a környéken, hogy a lakosság fele menekülni akar. Egészen konkrétan: az USA arab világbeli szövetségesei (lehet, hogy véletlen, de mindegyik dúsgazdag ország) miért nem fogadják be saját arab testvéreiket, miért kell azoknak a keresztény Európába menekülniük, hogy szabadon imádkozhassanak? Az más kérdés, hogy Európa már rég nem keresztény, de még nem is mozlím.

*Ugró Miklós
Átvétel az MNO-ról*

BÁLVÁNY

Lehet élő, lehet halott,
kőbevésett vagy faragott.
Lehet agyag, lehet márvány,
atom, bomba vagy szivárvány.
Lehet állat, lehet ember,
hideg szobor vagy tűztenger.
Lehet apád, lehet fiad,
anyád, lányod vagy önmagad.
Lehet rangod, lehet címed,
vagyad, célod vagy reményed.
Lehet pénzed, lehet honod,
munkád, neved vagy otthonod.
Lehet múltad, lehet jövőd,
háza, kocsid vagy képernyőd.
Bálvány, ami hitet zavar,
örök Istent most eltakar.

Dömötör Tibor

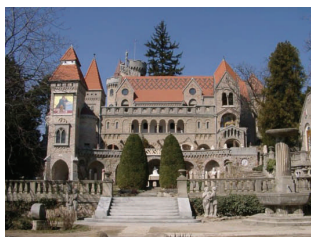

Egyházközségi kirándulás október 23-án

A programokról:

6.00 Indulás a Zöld Sárkány nevű buszunkkal a templom elől

9.00 Székesfehérvár, a **Bory vár** megtekintése

11.00 Egyházmegyei **Múzeum** megtekintése

13.00 Ebéd (a hozott hazaiból), **városnézés**, a székesegyház megtekintése

15.30 **Pákozdi**, a történelmi emlékhely megtekintése

17.00 **Agárd**, termálfürdő

19.30 **Közös vacsora** étteremben, hazaindulás

Hazaérkezés éjfél körül.

Részvételi díj: 6.000 Ft

Jelentkezni a plébánia irodájában, az autóbusz megtöltéséig lehet!

AKIK NAP MINT NAP SEGÍTENEK

Fiumei Károlyné, Évi

Úgy tudom, Éviék családja Erdélyből érkezett az anyaországba. Esztergomban környékén is laktak egy ideig, majd Nagyatádra költöztek.

A kolostor, a templom, a termek, folyosók tisztasága Évi keze munkáját dicséri. Korábban társával Margittal, most pedig negyedmagával végzi ezt a nélkülözhetetlen feladatot.

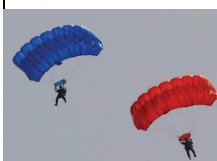
Az átalakítások, építkezések során bármilyen feladat adódott, nem vonakodott, készséggel segített.

Az egyházközség nevében köszönöm az odaadó szolgálatot és kívánok jó egészséget, derűt, kitartást a folytatáshoz!

Lóránt atya

Ejtőernyős műugrást hajtottak végre barátok.

Az ugrók közül az egyik szenvedélyes fotós lévén, gondosan előkészítette a kamerát és a hozzá tartozó kellékeket, hogy az ugrás közbeni

felvételek kifogástalanok legyenek. Egymás kezét fogva zuhantak, miközben készült a szenzációs felvétel. Az ejtőernyő nyitásának kritikus magasságához közeledve

elengedték egymást és sorra nyíltak ki az ernyők. A fotós is nyúlt az ernyő zsinórja után, hogy kioldja azt, de akkor döbbszent rá, hogy nincs a hátán az ernyője. Csak a hobbijára, a sikerre koncentrált és kihagyta a legfontosabbat.

Vigyázzunk, nehogy elfeledkezzünk arról, ami az életünkben a legfontosabb.

"keressétek először az Ő országát és igazságát" (Mt 6,33a)

Altató

- Mondja, Pista bácsi, maga mit szokott csinálni, ha este nem tud elaludni?
- Én? Elszámolok háromig.
- Tényleg? Csak háromig?
- Igen, háromig, de van úgy hogy fél négyig is.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebanaia@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebanaia.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520